

Вие сте полето
на вярата! Вие
сте спортистите
на Христос!
Вие сте
строителите
на една по-хубава
Църква и на един
по-добър свят

На стр. 6

XIV международен християнски фестивал в Белозем

Вярвам в Теб, Исусе!

19-24 август 2013 г.

От 1999 г. в Белозем, Пловдивско, по време на лятната ваканция монаси от ордена на Малките братя капуцини организират младежки християнски фестивал. Шест дни - от понеделник до събота - младите хора ще имат възможност да задълбочат своята вяра и също много атрактивно да прекарат времето в запознанства с нови и интересни приятели, в слушане на конференции и не на последно място в забава по време на концертите. Тази среща за младежите на възраст от 14 до 30 години има евангелизаторско измерение. Първо е проповядвана Благата вест за Бог и това, ко-

ето Той иска от нас; второ е търсенето как ние можем да отговорим чрез нашите дела и живот на Неговото желание.

Понеже тази година преживяваме в Църквата като Година на вярата, именно върху тази тема ще се проведе срещата - под мотото „Вярвам в Теб, Исусе!“. Вярата е наистина един от най-големите дарове, които ние получихме от Бог, и също е отговорна задача, която ни е поставена чрез Него самия. Много добре и точно е казал един български свещеник: „Вярата е едно от най-ценните богатства в живота

На стр. 2

Преображение

Празникът Преображение възпоменава едно от четирите Богоявления или откровения на истинската Христова същност. Преобразявайки се пред тримата апостоли, на нас ни се открива великата тайна, която се крие под външността на човека Исус от Назарет. И тук - както при кръщението във водите на река Йордан, ще чуем Божия глас, който казва „Този е Моят възлюбен син, в Когото е Моето благоволение“. Преображението е предобраз на Възкресението, на окончателното откровение Христово, откъдето идва и народното название на празника, познат като „Летен Великден“. Преображението ни препраща също към Възнесе-

нието Христово. Тези четири празника, Богоявления, по канон се рисуват в четирите страни на храма в източния обред, отговарящи на четирите посоки на света, на универсалността на вярата.

Богоявлението (на гр. Теофания) на планината Тавор е разбулването на истината за Христос Богочовека, истина, която в „Деянията на апостолите“ се чете на този празник, свети Петър сравнява със „светило, което свети на тъмно място, докле се ден развидели и зорница изгрее в сърцата ви“ (2 Петр. 1,19). Защото тази истина, описана в Евангелието, води нашите стъпки към решаващия ден на нашето спасение. В центъра

на празничната литургия, която можем да наречем и пасхална, е Христос, видян в светлината на Неговата слава - славата на Изкупителя на света, на пълното себедаряване на другия, на любовта, написана с главна буква.

И ако Преображението е едно откровение на съдбата и тайната Христова, то същевременно е и откровение на съдбата и тайната човешка. За нас, християните, също се отваря един хоризонт на светлина. Ето какво казва апостол Йоан в своето първо съборно послание „Възлюбени, сега сме чеда Божии; но още не е станало явно какво ще бъдем.

На стр. 7

„Каритас“ - София, в подкрепа на деца в неравностойно положение и на техните семейства в Малко Търново

Център за обществена подкрепа работи от началото на лятото в полза на децата от Малко Търново и околните села. Той обхваща живеещите на територията на община Малко Търново - Малко Търново, с. Звездец, с. Граматиково, с. Визица. Създаден е с цел да подпомага 50 деца в риск и техните семейства за изграждането на благоприятна семейна среда и лична социална реализация. Целта ни е да увеличим броя на децата, отглеждани в семейна среда, усвоили добре български

На стр. 8

Лурдски трепети

Юни, 2013 г. - Година на вярата. Група поклонници, ръководени от отец Благвест, тръгнахме на дълъг път към „планината, где Лурд се белей“.

Всеки от нас дълго и по различен начин се беше подготвял за това многожелано пътуване.

Някои отиваха за втори и трети път и бяха наясно с всичко.

За мен това беше първо пътуване до свято място, затова наред с голямото ми желание съществуваше и притеснение от неизвестното. Телесната ми болка не можа да победи вярата ми, че аз ще се справя. Тогава си казах: „Господи, бъди с мен, за да изпълня мечтата си, да се моля и да

се радвам заедно с всички хора, които ще срещна там, на това свято място.“ И ето, че страхът от неизвестното изчезна и аз тръгнах смело, насърчавана и подкрепяна от сестрите и младите доброволци от групата ни, които през цялото време ме возеха с количката до всяко кътче на това свято място.

За което ви благодаря, добри хора! Бог да е с вас и да ви води!

Преди да споделя какво преживях, бих искала да кажа какво исках да ми се случи - да се освободя от умората, съпътстваща днешния твърде материален ден, през който много бързаме, меркантилни

На стр. 4

Няма по-голяма любов от тази - да отгледеш живота си за приятелите ти

Детска лагер-школа, 17-21 юни, Килифарево

Това бе мотото на детската лагер-школа, организиран от енориите „Св. св. Кирил и Методий“ - Свищов, „Дева Мария на броеницата“ - Велико Търново, и „Блажен Евгений“ - Габрово, в района на Килифаревския манастир. Тази година в него участваха над четиридесет деца от трите енории, а за тях се грижеха повече от десет аниматори. Ръководители на лагер-школа бяха нашите духовни наставници отец Патрик Виал, отец Страхил Каваленов; сестра Франческа и сестра Салватриче - пасионистки, мисионерки в Свищов. Наш специален гост бе брат Салваторе от конгрегацията на пасионистите, който е за кратко време в нашата епархия.

В центъра на нашите занимания бяха героите от популярния детски роман „Хрониките на Нарния“, превърнал се във филмов бестселър. Авторът К. С. Луис пише романа за страната, в която има непрекъснати битки между доброто и злото, за да разберат децата по-лесно историята на Спасението, представена в Библията. Също като него духовните ни наставници в своите беседи представиха на нашите малки приятели християнските истини, използвайки при-

казката като инструмент. Размишлявахме по-задълбочено върху смъртта на Христос за спасението на душите, за присъствието на Исус между нас и в нашето всекидневие, както и какво би следвало да е поведението ни като християни в нашата среда.

През тези дни децата не само слушаха беседите, но и активно участваха в различни спортни и развлекателни занимания. За тяхна голяма радост те имаха всеки ден възможност да плуват в басейна на хотела, да играят тенис и футбол, да се разхождат в планината. Вечерите бяха изключително забавни, тъй като след вечеря имаше театрални сценки, а после игри и други забавления.

За наша голяма радост лагер-школа, организирана от трите енории, започва да се превръща в традиция. Провежда се след края на учебната година по катехизис и помага на малките ни приятели да живеят християнското единство, водени от Божието слово! Седмичата, в която сме заедно на лагер, се превръща в незабравим момент от нашия живот.

Мирослав МИХАЙЛОВ,
катехист - аниматор в енория „Св. св. Кирил и Методий“, Свищов

ЛЯТО ГРЕСТ - 2013 г.

Вече 6 години енория Ореш събира децата за игри и приключения

Досега за ЛЯТО ГРЕСТ бяха чела и слушала от аниматорите и децата, които са участвали в игрите. Всички казваха, че е невероятно преживяване. Тази година бяха поканена за аниматор на група. Малко се притеснявах, но дъщеря ми ме успокои, че ще се справя и няма да усетя как времето минава в игри и приключения с децата. Тя е участвала пет години и макар вече 15-годишна, казва, че винаги е интересно и забавно. Още от първите срещи на аниматорите с отец Енцо, който е организатор, разбрах, че тази седмица от 1 до 7 юли ще бъде невероятна и ще остави трайни спомени от срещите с децата. Тази година е Годината на вярата. И нашата цел бе да обхванем участниците с теми и игри, които да са актуални и полезни за тях. Предложението на отец Енцо беше да погледнем в техния свят, заобиколен от технологии. Затова тазгодишният формат на ЛЯТО ГРЕСТ трябваше да покаже кое е реално и кое - виртуално. Така приехме мотото ни да бъде VJRA.NET. Всяко дете добре познава и борава с компютър или лаптоп. Играят заедно компютърни игри, слушат музика, пишат си по Skype или във Facebook. За да обединим този виртуален свят с реалните игри, ние започнахме да събираме кутии от шоколадови бонбони, облепихме ги с фолио, сложихме емблема и ето - лаптопът стана реален. Отвътре залепихме клавиатура и екран, а един син лист ни служеше за регистрация на всяко дете. Съчинихме химн за ЛЯТО ГРЕСТ, чиято мелодия взехме от рекламата на JUMBO. Бяхме сигурни, че ще я възприемат, тъй като всяко дете я харесва. На тениските на аниматорите и децата изобразихме компютър и написахме логото VJRA.NET, а върху екрана на компютъра изписахме SKYPE, FACEBOOK, TWITTER, YOUTUBE - това бяха имената на групите ни.

Тъй като се записаха 45 деца, се разделихме на четири отбора. Участниците бяха от 5 до 15 години. Всяка група имаше по двама аниматори. Групата на SKYPE обхващаше най-малките - от 5 до 8 години. В нея аниматори бяха Елка Иванова и Анелия Левиджова. За да се обръщат по-лесно децата към нас по време на игрите, изписахме на те-

ниските си имената така: www.neli@bg и www.eli@bg. По същия начин беше и с другите групи. Групата на FACEBOOK бяха: www.dimi@.org и www.mimy@.net, на YOUTUBE: www.ely@.net и www.nely@.net, и на TWITTER: www.tsani@.org и www.sisi@.org. На отец Penzo, който беше главният сървър, пишеше www.penzo@.net.

Той определяше правилата и изпращаше игрите до всяка група с помощта на нашата електронна поща, която в случая играеше ролята на www.petio4ka@.net.

Предварително бяхме разпределили темите, по които да работим през тези пет дни. Темата, с която трябваше да започнем, бе приятелството, защото се записаха и деца, които само лятото си идваха в Ореш на гости. Другите теми бяха за любовта, уважението към хората, екологията и вярата. В дните за подготовка направихме емотикони, с които децата да си служат по време на игрите. Трескавата подготовка от страна на аниматорите приключи и дългоочакваният ден дойде.

Беше 1 юли 2013 г. - ден първи. Събрахме се всички на центъра в 17.30 ч. и заедно тръгнахме към стадиона, ръководени от песните на аниматорите, тромбата на Penzo и радостните викове на децата. ЛЯТО ГРЕСТ стартира. В 18.00 часа стигнахме на стадиона и се разположихме на сянка под чадърите, които отец Penzo беше осигурил за всяка група. Събрахме се всички в кръг, хванати за ръце, и започнахме с молитва. Аниматорите запознаха децата с химна и те бързо го възприеха. Продължихме с банц, тъй като повечето деца бяха участвали през миналите години, и това ги развеселяваше допълнително.

Разделихме се по групи. Целта ни беше да покажем на децата предимството на реалните игри с реални приятели пред виртуалните. Тъй като в нашата група бяха най-малките, започнахме стъпка по стъпка. Отворихме лаптопа и си създадохме Skype. На всяко дете раздадохме емотиконка в зависимост с това дали е момиче или момче. Залепихме ги на синия екран, като написахме имената си. Първата игра направихме с кълбо от

прежда, като всяко дете хващаше конеца и се представяше. Предаваше на следващия и така, докато образувахме мрежа на приятелството. Сървърът ни даде знак, че сме готови и можем да получим съобщение с играта, която ни е приготвил. Децата бързо навлязоха в игрите „реално и виртуално“ и всички се забавляваха. След като тя приключи, всички групи се събраха заедно и направиха анализ на играта. И така отново идва ред на банц, който ги ентусиазира за още игри. Penzo бе приготвил и BARANGARO, на което децата изключително се радват. Новите сили, които придобиваха след почерпката, се изразходваха в играта „Булдозер“ - любима на всички, защото в нея участват и аниматорите. Тук възрастта няма значение, всички ставахме деца.

Накрая завършвахме с банц, като всяка вечер брояхме до 6 на английски, немски, италиански, испански, руски и български, като след това си казвахме „Чао, до утре“. Толкова увлекателни бяха темите, игрите и банцовете, че не усетихме кога минаха тези пет дни. На шестия заключителен ден аниматорите подготвихме подаръци и изненади за децата. Разиграхме три притчи за Сътворението на света, за сяка и за Добрия самарянин. С това искахме да разберем дали децата са вникнали в темите, които разглеждахме, и каква поука са извлекли от тях. Всички взеха участие, което показва, че малките бяха възприели идеята за вярата, за доброто и хората. Отново правихме банц, облякохме ги с тениските на ЛЯТО ГРЕСТ и така всички станахме един отбор - отборът на VJRA.NET.

Отец Penzo им подари кръстчетата, които бяха знакът на вярата. Всички бяха вдовушевени. Penzo отново ги зарадва с BARANGARO. Тази вечер децата искаха игрите да продължават още и още. Питаха кога отново ще се срещнат. Емоциите им не стихаха, въпреки че времето бе облачно, но Бог ни изчака до края на игрите. Едва тогава завая дъжд, който изпрати децата по домовете им. На нас, аниматорите, също не ни се разделяше с тях. Това ЛЯТО ГРЕСТ беше страхотно за всички и най-вече за мен. В неделя, 7 юли, на литургията всички отново присъствахме, отново се видяхме, за да си пожелаем 1-2-3-4-5-6 „чао“ до следващото ЛЯТО ГРЕСТ. Бог да благослови всички деца, родители и организатори!

Анелия ЛЕВИДЖОВА,
енория „Непорочно зачатие на Дева Мария“ в с. Ореш

Вярвам в Теб, Исусе!

Международен Християнски Фестивал Белозем

От стр. 1

на човека. Човек без вяра е като дърво без корен, като кладенец без вода, като небе без слънце. Вярата е светлина за душата и път към живота.

По време на срещата ставаме една общност „на сърцето и духа“ чрез участието в литургии, набожности и духовни срещи по групи. Всеки има възможност да се възползва от тайнството изповед или да говори лично със свещеника, монасите или монахините на теми, които го интересуват. Незабравимо изживяване ще оставят поканените групи и музикални състави, които ще изнасят вечерните концерти. Няма да липсва и включване на участващите в срещата младежи на белоземска сцена по време на един от концертите, когато ще покажем на-

шите таланти, подкрепени от предишно участие в музикални, вокални, пластични, танцуващи и други видове уъркшопове (аталиета).

Атмосферата на фестивала и неговият климат зависят от участниците. За нас няма лоши и добри хора - всеки човек е важен! Каним ви сърдечно от 19 до 24 август на тази младежка среща в Белозем, Пловдивско.

Повече информация можете да намерите в интернет на страница: www.festival.saracini.bg или www.facebook.com/Belozem. Или при отговорника за организацията на срещата: отец Ярослав Бабик, тел.: 0878 187 631, е-майл: otec_jaroslav@abv.bg

Папа Франциск каза: „Вярата е дар, който всеки наново трябва да открие, да се грижи за нея и да свидетелства за нея.“ Нека времето на тази младежка среща бъде за нас момент на откриване на вярата, грижа за нея и призив към свидетелстване!

Отец Ярослав БАБИК,
капуцин

2

ИСТИНА
VERITAS

Брой 8 (1477)
август 2013 г.

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

**Католическа църква
в България**
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Директор
свещеник Благовест
Вангелов

Тел. (02)4177739
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

Аржентина. Големият аржентински композитор Енрике Бугати и папа Франциск са израснали в един и същ квартал. Били са съученици и добри приятели. И двамата са любители и изпълнители на аржентинското танго и по този случай Енрике е композирал и посветил специално танго на бившия си приятел - сегашния папа Франциск, със заглавие „Танго за Франциск“. За първи път то е изпълнено в кварталния салон, а след това се превръща в музикален хит в цяла Аржентина.

Южна Корея. Броят на католиците в Южна Корея непрекъснато расте, особено при младите. Повод за това е и че новоизбраната президентка на страната - 60-годишната Пак Гън Хе, е ревностна католичка. От 48-милионното население Южна Корея над 4.8 млн. са католици.

Ливан. Ливанският йезуит Самир Халил Самир е заявил, че все повече разрастващият се ислямски радикализъм в Арабския свят е причина за честите конфликти и контрасти в този регион.

Швейцария. На общо събрание на монашеската конгрегация „Милосърдни сестри на Светия кръст“ в гр. Ингебол, Швейцария, за настоятелка бе избрана австрийската монахиня сестра Габриеле Щагонгер. Днес общността се състои от 800 монахини, които служат като преподавателки, възпитателки и лекарки из цяла Европа.

Австрия. Съюзът на католическите монашески ордени публикува статистически данни за броя на монахините в страната. Общият им брой е 4119. В момента се готвят 39 послушнички, а 25 монахини са с временни обети. 1974 монахини са над 75-годишна възраст, 1168 са между 65 и 75 години, а под 65-годишна възраст са 977 монахини, от които 152 са под 40 години. Монахините от различните общности ръководят 192 учебни заведения, университети, колежи и детски градини и 23 болници и социални учреждения.

+ + + Пакистанската гражданка д-р Сабатина Джеймс, която преди няколко години

напусна исляма и заедно със семейството си прие католическата вяра, живее непрекъснато под заплахите на радикални и екстремистки ислямисти. Пред християнското икуменично списание „Кирхе ин“ тя е заявила: „Принципите и основите на дадена религия се обуславят основно от дейността на нейните основатели. Христос от Назарет не осъжда никого, който не Му вярва, а Мохамед преследва и осъжда т. нар. неверници и своите критици. Коранът и Библията представят Мохамед и Христос напълно противоположно. Една жена, извършила прелюбодеяние, идва при Исус, Който казва: „Който от вас няма грях, пръв да хвърли камък“, а при Мохамед идва жена, извършила прелюбодеяние, и той нарежда да хвърлят камъни по нея.“

Испания. Енорийският свещеник на една много посещавана старинна черква в Мадрид е открил бомба в изповедалнята и незабавно е уведомил полицията. Специалисти са обезвредили бомбата, в която са открили 200 г експлозив и килограм болтове, шайби и пирони. После храмът бил отново отворен за посещения.

Израел. През 2012 г. страната е била посетена от над 3.5 млн. чужденци, дошли да се поклонят в Светите места. Над 60 процента (2,1 млн.) от тях са християни, поклонници от Индонезия, Нигерия, Полша, Румъния, Индия, Бразилия и др.,

САЩ. Върховният съд на страната е определил забраната на брака между хомосексуалисти като „нарушение срещу Конституцията на САЩ“. А Епископската конференция на Католическата църква в САЩ определи този ден като „трагичен ден за брака и за нацията“. Досега 32 щата забраняваха брака между хомосексуалисти, а в 20 щата той беше разрешен.

+ + + 83-годишната монахиня Меган Райс - активен борец срещу атомното оръжие, придружена от двама мъже на 57 и 63 години, снабдени с джобни фенерчета и ножици за тел, проникват през нощта до складове и помещения за производство на обогатен уран за

ядрено оръжие в базата в Оук Ридж, щата Тенеси. В продължение на няколко часа те поставят плакати и лозунги против атомното оръжие. Охраната ги открива, арестува и ги предава на съдебните власти, където ги очакват до 20 години затвор. Меган Райс е монахиня от 18-годишна възраст, учителка е от 1963 до 2004 г. в Нигерия и Гана. От 1980 г. е активистка в американското движение за мир.

Ватикан. За първи път Светият престол участва със собствен павилион на 55-ото биенале във Венеция, Италия. В Двореца на естествените науки павилионът на Ватикан се представя на изложението с тема „Сътворението - Битие“ с десет участници. На стените на големите екрани преминават цветни изображения с библейски сюжет, озвучен на няколко езика. Изложението предизвиква огромен интерес и за групови посещения се определят часове.

+ + + Папа Франциск е приел на частна аудиенция директорката на световната програма по прехраната на ООН Ертарин Кузин. Почти час и половина двамата са обсъждали въпросите за изхранване на бедните хора по целия свят. Кузин е заявила, че през 2012 г. са изразходвани 3.5 млрд. евро за изхранване на бедните. Тя посещава папата за втори път - първия път като католичка и присъствала на тържествената интронизация на папата на 19 март 2013 г.

+ + + Светият отец е приел на частна аудиенция италианския премиер Енрико Лета. Това е първа среща между двамата, които са разговаряли за икономическата криза не само в Италия, а и по света.

+ + + Папа Франциск е учредил специална експертна комисия, която да реформира Ватиканската банка, за да бъде в „по-добра хармония с глобалната финансова система“.

+ + + Папата е приел на частна аудиенция английския примас и архиепископ на Кентърбери Джъстин Уелби и съпругата му Каролин. Разговорите са засегнали отношенията между Католическата и Англиканската църква и глобалната

справедливост. Примасът и съпругата му са се поклонили пред гроба на Йоан-Павел II (1978-2005). Джъстин Уелби е почетен президент на англиканската световна общност, наброяваща 77 млн. англичани по целия свят.

+ + + Светият отец е определил следващия епископски синод да се състои през 2015 г., като темата на XIV редовно генерално събрание ще се събщи допълнително.

+ + + Папа Франциск е приел на частна аудиенция германската канцлерка Ангела Меркел, която за втори път го посещава (първия път на неговата интронизация на 19 март 2013 г.).

+ + + Създаденият от почетния папа Бенедикт XVI (2005-2013) „академичен кръжок“ ще се проведе от 29 август до 2 септември 2013 г. в лятната папска резиденция Кастелгандолфо на тема „Бог в секуларизиращото се общество“. На срещата ще участват кардинали, професори - богослови, но без участието на папа Бенедикт XVI.

+ + + Папата е подписал декрет за провъзгласяване на Йоан-Павел II и Йоан XXIII - Ронкали, за светци до края на тази година. Датата за канонизиране ще бъде определена по-късно.

+ + + Папа Франциск е приел на частна аудиенция премиера на Малта Жозеф Мускат. Разговорите са протекли „много дружелюбно“ относно полезната и активна роля на Католическата църква за възпитанието, образованието и социалната дейност, както и за емиграционния проблем. От 385-хилядното население на остров Малта над 380 хиляди са католици. Тук се падат най-много свещеници на брой жители - 25 свещеници служат на 10 хиляди жители, на острова работят и над 1200 монахини, а над 300 католически храма са отворени за вярващите. На референдум през 2012 г. малтийците забраняват разводите.

Рубриката води Петър КОЧУМОВ

Папа Франциск реформира наказателната система във Ватикан

Ватиканският пресцентър публикува апостолическо писмо на папа Франциск (motu proprio), с което се въвеждат промени в наказателната сфера и административни санкции във Ватиканския град и Светия престол. Ватиканското комюнике обяснява, че новите норми са продължение на действията на Бенедикт XVI от началото на 2010 г.

„В наше време общото благо все повече е заплашвано от транснационалната организирана престъпност, неправилното използване на пазара и икономиката, както и от тероризма - пише папа Франциск в документа. - Затова е необходимо международната общност да приеме подходящи юридически средства, които да позволят превенцията и борбата срещу престъпността, давайки предимство на законодателното сътрудничество

в областта на наказателното право.“

Папата пояснява, че с това апостолическо писмо Светият престол показва „усилията да съдейства за реализирането на тези цели“. Целта на новите норми е да се разшири приложението на вече одобрените закони от Папската комисия за Ватиканския град, които влизат в контекста на многобройните международни конвенции, подписани от Светия престол. Сред тях са: Конвенцията от Женева срещу военни престъпления (1941); Международната конвенция за премахването на всяка форма на расова дискриминация (1965); Конвенцията срещу мъченията и други жестокости (1984) и Конвенцията за правата на детето (2000).

Сред въведените наказателни норми фигурира предефинирането на категорията за

престъпления срещу малолетни: продажбата, проституцията, рекрутирането и сексуалното насилие, детската порнография, незаконното укриване на детски порнографски материали и сексуални актове с малолетни.

Също така са въведени норми за престъпления срещу човечеството, на които е посветена специална глава в папския документ. Предвидени са специфични наказания за геноцид и апартейд, следвайки указанията на Международния наказателен съд (1998). Освен това са преразгледани и престъпленията срещу публичната администрация във връзка с Конвенцията на ООН срещу корупцията (2003). Взето е решението и за премахване на доживотното наказание, заменяйки го със затвор от 30 до 35 години.

В съответствие с междуна-

родните норми се въвежда и санкционирането на юридически лица за случаи, в които се възползват от криминални дейности, извършени от техни органи или служители. Освен това са въведени и общи принципи за справедлив процес и презумпцията за невинност на обвиняемия до доказване на вината му.

Ватиканското комюнике подчертава един „много важен сектор от реформата“ - предефинирането на правилника за международно юридическо сътрудничество, с прилагане на подходящите мерки от най-новите международни конвенции. „Всички нормативни нововъведения са в посока на обновление за по-голяма систематичност и завършеност на ватиканската законодателна система“, завършва комюникето.

Не нося злато, ни сребро, нося Исус Христос

Световна младежка среща - Рио 2013

Калейдоскоп

Папа Франциск поиска от почетния папа Бенедикт XVI да го придружава духовно и молитвено по време на Световната младежка среща (СМС). Срещата бе обявена лично от Бенедикт XVI. Ватиканско комюнике съобщи, че папа Франциск му е занесъл брошурата с програмата на апостолическото пътуване, за да може Бенедикт XVI духовно да участва в събитието и да следи предаванията на различните моменти от форума. И му е дарил почетен плакет за срещата в Рио. От своя страна Бенедикт XVI е уверил, че ще се моли, припомняйки прекрасния спомен от интензивните срещи с младежи в Кьолн, Сидни и Мадрид.

Папа Франциск посети римската базилика „Санта Мария Маджоре“, за да изпроси закрилата на Дева Мария „за предстоящото апостолическо пътуване в Бразилия, за младежите, които ще участват в СМС, и за всички млади хора по света“.

По време на престоя си в Бразилия в рамките на СМС папата живя в къщата за гости към диоцезалния образователен център Centro de Estudos do Sumare в северната част на Рио де Жанейро. Тук един път годишно заседава Епископската конференция на Католическата църква в Бразилия. Светият отец обитаваше една от стаите, като е отказал голям апартамент. Освен Римския първосвещеник в къщата за гости бяха настанени още 40 души от персонала, ангажиран с провеждането на папската визита.

Къщата за гости не за пръв път приема папа. При двете си пътувания в Бразилия (1980 и 1997) в нея е отседнал Йоан-Павел II.

Алберто Гасбари, организатор на папските пътувания, съобщи за медиите, че папа Франциск лично е решил по време на СМС да използва папамобил, произведен от „Мерцедес“, но по-прост образец, без бронирани стъкла - какъвто използва във Ватикан по време на генералните аудиенции. В най-голямата католическа страна в света пристигна за всеки случай и един резервен папамобил.

Когато става дума, че затруднява охраната и трябва да промени стила си на поведение, папа Франциск отговаря, че човек на 76 години не се променя.

И малко слухове... Алберто Гасбари опровергава слухове, разпространени от някои медии, че ще се монтира

Лурдски трепети

От стр. 1

сме, зловни и завистливи. Състраданието и милосърдието все по-рядко се срещат. Не търсим отговора на въпроса - какви са делата ни? Чисти ли са помислите ни? Ето, от този шум на света, който замърсява душите ни, исках да се освободя.

Исках да остана в тишина сама, вътре в себе си, за да разбера и изгоня самотата и тъгата си, които често ме навестяват.

Аз много силно вярвах, че там, в светилището, в този духовен храм ще изчистя „плаките“ от лоши мисли в главата ми.

Оправдаха ли се очакванията ми? Случи ли се това, което исках?

Съвсем ясно е, че няма души, които най-точно биха предали преживяванията и чувствата на който и да е човек. Дано - разказвайки за най-силните моменти от поклонническите ми дни в Лурд - успяв максимално точно да предам цялостното състояние, в което се намирах и продължавам да живея и осмислям.

Когато отидох на мястото пред пещерата сред хилядите поклонници, аз вече бях в друг свят, много по-различен от светския. Енергията, излъчвана от всеки сантиметър земя, от въздуха, влезе в мен, обзе ме и през всичките дни на престоя бях там, при моята Богородица, при нашия Господ. А влизайки в пещерата, съзерцавайки святата майка... О, не! Не мога! Не мога да предам какво точно се случи с мен - непознато досега състояние! Докосвайки с ръце студената влажна скала, над която се извисяваше Божията майка, нещо влезе в мен - в главата, в сърцето, в душата ми, изпълни ме и незнайно защо сълзи обляха лицето ми, не усещах тялото си в количката, в която бях.

Не знам! Пък не искам и да

На стр. 8

Изключително съм благодарна, че бях поканена да участвам в поклонничеството до Лурд, Франция. Чувствата, които изпитах на това свято място, не могат да се опишат с думи. Там човек усеща всичко със сетивата си и с цялата си душа. Но това, което искам да споделя с повече души, е уникалната организация U.N.I.T.A.S.I. Поклон за тези хора, които са намерили точната форма със своите истински всеотдайни доброволци, за да помагат на хиляди хора инвалиди. Да ги транспортират, да ги хранят, да ги придвижват до всички служби и мероприятия. Да им се усмихват, говорят и гаят. Тези истински сърцати хора и съвременни неуморни вдъхват вяра на всички около тях - значи и на нас - да бъдем по-добри, да не губим надежда и да продължим живота си напред. Те ни показаха, че когато човек е усмихнат, добронамерен и помага безкористно, прави хората щастливи и уверени. Че когато вярваме в доброто и свято, животът ни ще бъде по-добър и по-щастлив.

Уникално е да гледаш всички тези хиляди хора усмихнати и спокойни. Това никога не се забравя. Благодаря ви, U.N.I.T.A.S.I. Благодаря ви, че ни помогнахте да бъдем част от вас. Благодаря ви, че давате шанс на хора в неравностойно положение да се докоснат до това свято място.

Роза ЯНКОВА, София

Доброволци на „Каритас“ се събраха в с. Малчика на специален ден

Денят на доброволците на „Каритас“ - Русе, който стана традиция да се чества съботата преди енорийския празник Света Анна, събра в с. Малчика десетки доброволци от енорийските организации на „Каритас“ в Белене, с. Малчика и Свищов. Специални гости бяха доброволци от Куклен, водени от техния енорийски свещеник отец Даниел, както и представители на националния офис на „Каритас“ - България. Отслужена бе литургия, водена от отец Патрик (енорийски свещеник на Свищов - града с най-младата организация на „Каритас“) в съслужение с отец Пало (Белене), отец Ремо (с. Малчика) и отец Даниел. След нея участниците бяха поздравени от изпълнител-

ния директор на „Каритас“ - Русе, Стефан Марков, а отец Даниел изнесе беседа за ролята и смисъла на доброволния труд с пример Исус Христос - първия доброволец. В края той припомни заръката „Даром получихте - даром давайте“, а свещениците и сестра Франческа (Свищов) разсъждаваха върху темата за духовната помощ, поставена от Маринела Баленкова, доброволка на „Каритас“ в с. Малчика.

Денят приключи в полунощ със специално бдение със запалени свещи в знака на кръста и с молитва за все повече доброволен труд в полза на ближния до нас.

Антония НАЙДЕНОВА,
„Каритас“ - Русе

Поклонничество в Рим

На 21 май т. г. група от 43-ма поклонници от католическата енория „Св. св. Кирил и Методий“ в Свищов отпътува за Рим, Италия. Целта на пътуването беше поклонничество и аудиенция с папа Франциск. Ръководители на групата бяха отец Патрик Виал и сестра Франческа Монтанаро.

В Рим бяхме сърдечно посрещнати от сестрите в пансиона „Casa severino Fabriano“, където прекарахме дните от престоя си. На следващия ден започна нашата програма. За успешното ѝ осъществяване освен нашите ръководители много допринесоха и младите от групата, които предварително бяха подготвили информация за посещаваните обекти. Първата ни цел - аудиенция с папа Франциск, се осъществи успешно. В 10.30 ч. всички бяхме на площад „Свети Петър“, където се беше струпало огромно множество от вярващи, нетърпеливи да видят Светия отец. Сред поклонниците имаше много деца на различна възраст. Когато папата мина с папамобила покрай вярващите, се усети огромно възлание, чуха се възгласи и радостни викове. Папата отдели особено внима-

ние на болните и инвалидите, сред които бяха Йозефина и Елена от нашата енория. Той прегърна някои от тях, а други докосна и благослови. Въпреки че бяхме далече от базиликата, пред която бе отслужена литургията, успяхме да проследим церемонията благодарение на големите монитори, поставени на площада. Проповедта на папата, която беше зов за молитва, за единство, за любов между хората, за доброта, беше преведена на няколко езика, сред които английски, френски, испански, немски. В края на литургията папа Франциск поздрави поклонниците и им благодари за присъствието. Всички се почувствахме изпълнени с благодат и сили.

Малко по-късно посетихме базиликата „Свети Петър“, впечатляваща със своята величествена архитектура. Неин главен архитект е Микеланджело, а самата черква е най-голямата в света и побира 60 000 души. В нея, под олтара, се намира гробът на свети Петър. На това място той е разпънат на кръст с главата надолу, защото е смятал, че не е достоен да бъде разпънат като Исус. Тук са и гробовете на папа Йоан Павел II и папа Йоан XXIII („българския папа“). В подземната част на базиликата са гробовете и на много

други папи.

Същия ден следобед проведохме литургия с поклонници от нашата епархия от Белене, село Малчика и Велико Търново в черквата „Санта Мария ин Транспонтина“. Отец Ремо се обърна към всички ни с призив да отворим сърцата си за Светия Дух и Той да ни изпълни с радост.

По-късно посетихме храма и светилището „Трите фонтана“. Научно доказано е, че през 67 г. на това място е обезглавен свети Павел и главата му паднала и подскочила на три места, от които са бликнали фонтани.

Същата вечер отправихме поздравление към Йонка и Владимир Ченкови по случай 30-годишнината от брака им.

На 23 май посетихме църквата „Свети Павел от Кръста“. Сестра Франческа ни разказа за неговия живот. Бил е доброволец за освобождаване на Светите места. Чува гласа Господен, че ще бъде войник за друго. Връща се и се моли много. След 40 дни размисления пише правилата на нова конгрегация, а именно тази на пасионистите. Тук отслужихме литургия, на която отец Джузепе говори за мисията в България и за блажения Евгений Босилков. До самата черква се намира Главната къща на пасионистите. Тук се работи и

се живее в тишина. Тук е статята на свети Павел от Кръста. Има малък музей, в който видяхме реликва от дрехата с кръв на Евгений Босилков.

Видяхме Колизеума, строен преди Христос и побиращ около 60 000 души. Сградата впечатлява с многото входове и огромните стълбища. Запазени са трибуните и килиите за гладиатори.

Следващото вълнуващо посещение беше в базиликата „Сан Клементе“. В подземие то ѝ се намира гробът на свети Кирил. Има паметна плоча с лика на светеца и с благодарност от българския народ от 1929 г. До нея има паметни плочи от Русия, Украйна, Сърбия, Македония, Словения. На другата стена има пано на двамата братя в цял ръст. Денят на посещението ни в тази базилика съвпадна с Деня на светите братя Кирил и Методий - 24 май. Изпяхме възторжено „Върви, народе възродени“.

Бяхме и на площад „Сан Джовани ин Латерано“, където се намира светилището „Скала Санта“. Това са стъпала - 28 на брой, които според християнската традиция са водили към двореца на Пилат Понтийски в Йерусалим и които Исус е изкачил бит и окървавен. Донесени са в Рим през 326 г. от Елена - майката на

император Константин Велики. Изкачват се от вярващите само на колене, молейки се. На този площад се намира и папската базилика „Сан Джовани ин Латерано“. Тя е една от най-старите и най-големите базилики. Последният обект за този ден беше базиликата „Св. Кръст от Йерусалим“.

В „Mater Amabilis“ - манастир на сестрите пасионистки, се състоя венчавката на Цонка и Бойко Караджови. Отец Патрик отслужи тържествената литургия, поздрави младоженците и им завеща да живеят в радост, която идва от Бог, и да бъдат едно цяло.

Преди тръгване посетихме още една забележителност - „Фонтана ди Треви“. До фонтана се намира храмът „Св. св. Винченцо и Анастасио“, даден от папа Йоан-Павел II на българската православна общност за обслужване на литургичните ѝ нужди. Видяхме паметник обелиск с Дева Мария, висок около 20 м. Това е паметник на Непорочното зачатие.

След това групата отпътува и пристигна благополучно в България. Всички благодарим от сърце на нашите обични отец Патрик и сестра Франческа, че ни дадоха възможност да осъществим това поклонничество, което увеличи и укрепил вярата ни и ни изпълни с благодат.

Бонка ПАВЛОВА
и Даринка КАРАДЖОВА

Откъс от книгата „Бенедикт от Нурсия“ от отец Анселм Грюн, OSB
Превод от английски:
Снежана Францова
Редактор: Мария Чепишева
Този откъс се изпозва с разрешението на автора.

(Продължава от бр. 7)

Благодарумието внася ред и яснота в братския човешки живот, но отхвърля стерилните правила и принципи. За тези, които трябва да работят с хора, е по-лесно да се придържат към определени норми, отколкото да се съобразяват с всеки отделен човек.

Но постоянното налагане на нашите правила и криенето зад принципите свидетелстват за нашия страх и несигурност. Понеже се страхуваме от собствената си слабост, затова се крием зад принципите, без да забележим, че подлагаме себе си и тези около нас на правила и в резултат на това ставаме зависими от целия този процес.

Благодарумието на Бенедикт няма нищо общо със стерилните принципи. Свети Бенедикт се отнася с уважение към индивида, съобразява се с нуждите на всеки. Той наистина създава принципи, но постоянно ги пренебрегва, за да вземе под внимание конкретната личност и евентуалната ситуация. Той предоставя всичко на мъдрата преценка на игумена, а не на абсолютното непреклонно правило. Това показва изключителното доверие в преценката на един човек, способността му да отсъди с ясно съзнание и решение в резултат от проникновението в душата, от вслушването в Божия Дух. Тези сажди свидетелстват за човешката слабост и в същото време за Божията благодат, която ни поддържа в нашата слабост и ни дава възможност да се подкрепяме един друг.

Не без причина Правилото на Бенедикт в продължение на векове е най-значимата педагогическа книга. Трезвата преценка като критерий на всички нива на образование днес също може да се окаже по-печелива за младите хора отколкото много педагогически теории, основани на абстрактни идеи, а не на конкретни лица. Преди всичко обаче тази преценка на Бенедикт може да ни помогне да се разбираме един с друг като човешки същества. Днес ние рискуваме да съдим другите хора съобразно психологически критерии и да искаме да ги променим, ако те не отговарят на тези критерии. Ние вече не забелязваме, че като използваме външно мерило, не знаем точно какво е нормално и добро за другите. От Бенедикт бихме могли да се научим да изхвърлим всички психологически теории, които доста често затъмняват погледа на конкретното лице, с цел да срещнем човека открито и безпристрастно и по този начин да почетем неговата уникалност.

4. Бенедиктински мир

Идеалът за бенедиктинската личност е не пробивният и напористият, не човекът с изключителен религиозен талант, не великият аскет, дори не и мистикът, а онзи мъдър и зрял човек, който знае как да създаде единство сред хората, който излъчва аурата на мира и взаимното разбирателство. Този идеален образ предполага едно важно условие. Човек не може просто да реши да бъде лице, което установява мир. Това може да направи само онзи, който е в мир със самия себе си, който се е примирил със себе си, със своите слабости и грешки, със своите потребности и желания, със своите противоречиви склонности и стремежи. Постигането на мир не е програма, която човек може да напише върху лист хартия; то трябва да се породи от вътрешния мир на човека. И този вътрешен мир е постигнат с твърда и последователна борба за вътрешна чистота и с молитва, в която човек се стреми да приеме всичко, което Бог му изпраща в една или друга негова слабост.

Бенедикт изисква от

игумена преди всичко да може да установи мир. Затова най-важната предпоставка е способността да лекува. Особено в работата със слаби и болни братя той трябва да се покаже мъдър лекар. Бенедикт пише: „Абатът ще бди с голяма грижа над провинилите се братя, защото „не здравите имат нужда от лекар, а болните“. Ето защо той ще постъпи като умен лекар. Той ще прати по-доверени, т.е. по-стари и разумни братя, които по незабелязан начин ще успокоят развълнувания брат, ще го склонят към смирено удовлетворение и ще го насърчат, „за да не загине в прекомерна скръб“, но както казва Апостолът: „Нека в него се покаже любовта“ и всички да се молят за него. Абатът ще положи всички грижи и ще се стреми мъдро и благодарумно да не загуби нито една от поверените му овце. Нека знае, че се е товарил с грижата за болни души, а не с господството върху здрави. Да си спомни предупреждението Господне, изречено чрез пророка: „Каквото уговяваше, вие го вземахте с вас - каквото беше слабо, вие го отхвърляхте.“ Нека да подражава на трогателния пример на добрия пастир, който напусна в планината деветдесет и девет овце и се запъти да търси едната овца,

2. Ora et Labora - Молитва и работа

която бе загубена, вдигна я благосклонно на своите рамене и я върна в стадото“ (Пр., 27).

Ние обикновено реагираме на слабостта на човека с раздражение и гняв. Слаби и болни събратя ни карат да се чувстваме унижени в нашата репутация. Всеки би искал да бъде горд със своята група: игуменът - с манастира си, президентът - с корпорацията си, бащата - със семейството си. Ако има черни овце в общността, те биват изтласкани в един страничен кръг, където човек се надява, че няма да се виждат. Преди всичко външните лица не трябва да ги забелязват. Това може да навреди на общността. Понякога ние се чувстваме почти лично нападени и обидени, ако някой брат се отклони от пътя. Но Бенедикт наставлява игумена да остави настрана всички опасения по отношение репутацията на общността и да следва индивида в неговата слабост и да се изправи срещу нея. По този начин той доказва себе си като истински лекар, който си позволява да бъде наранен от раните на другите, за да ги задържи в целебната любов на Бог. Ето защо най-ефективният медикамент в аптеката на игумена е молитвата. Когато всички човешки средства, любящото внимание и строгостта се окажат неефективни, то: „Нека тогава употреби още по-силно средство: сам той да се моли за него и всички братя с него, за да възвърне Господ, който всичко може, здравето на болния брат“ (Пр., 28).

Способността да лекува е предпоставка, в случай че игуменът иска да въздвори мир в своята общност. Мирът не може да бъде налаган, не може да бъде въдворен с дисциплина; той трябва да израсне от любовта, която е достатъчно силна, за да обгърне вината на всеки брат и да го излекува. Всеки ръководител на някаква общност, който ден след ден постоянно е изправен пред разногласия и конфликти, знае това от опит. Ние сме изкушени или да смажем конфликтите, или да не им позволим да излязат на повърхността. Или се примиряваме с тях, като търсим бягство в иронията. Изграждаме стена вътре в себе си, която ни отделя от слабите братя и ни изолира в нашия видимо

здрав свят.

Мирът, който игуменът трябва да изгради в общността, не е някакъв слаб мир, не е мир, получен чрез отстъпки, а мир, който не се бои дори от ножа на раздялата. Игуменът не трябва да потиска конфликтите, а да се изправи срещу тях открито. Затова Бенедикт пише специална глава за наказанието на провинилите се братя. Мерките, които той предписва там, днес ни се струват драстични. Бенедикт атакува конфликтите твърдо, но не строго. Негова основна грижа е отговорността за слабите братя и желанието да ги излекува.

За Бенедикт мирът се създава в една общност по следния начин: всеки изразява собствените си желания и нужди, а игуменът решава с дара на прозорливостта доколко той трябва да отстъпи пред исканията на отделните индивиди.

„Както е писано: „И се раздаваше всекиму според нуждите.“ С това не искаме да кажем, че ще има предпочитане на някоя личност (което Бог забранява), но че трябва да се държи сметка за по-слабите. Който по-малко се нуждае, да благодари на Господа и да не роптае, който от повече се нуждае, нека се смири със своята слабост

и да не се възгордява заради оказаното милосърдие. Така всички членове ще бъдат умиротворени“ (Пр., 34).

Тези изречения съдържат цялата програма за мир. Предварителното условие за мира в общността се заключава в способността на всеки да се справя правилно със собствените си нужди. Тези нужди не могат да бъдат потискани. От друга страна, те също не могат да бъдат оправдани с всякакви причини или дори представени като изисквания. Нуждата е винаги признание за слабост. И все пак, всяка нужда е оправдана. И Бенедикт желае тя да бъде удовлетворена. Но винаги трябва да има признание: „Имам нужда от това, защото съм прекалено слаб, за да се откажа.“ Защото не съм изготвил подходяща програма за самоконтрол, затова се нуждая от добра храна за моя духовен баланс. Защото аз все още не обичам Бог достатъчно, нуждая се от силна човешка подкрепа за своя психически баланс. Ако по този начин признаем своите нужди и се изправяме срещу тях в лицето на моята слабост, тогава постигам мир със самия себе си и моите нужди не се превръщат в заплаха за тези, които нямат такива. Обратно, тези, които имат по-малко нужди, които може би се справят с по-малко храна, не трябва да се гордеят и да се издигат над другите. Това ще доведе само до безплодни сравнения, което в крайна сметка е причина всички да изгубят своя мир. Те трябва да благодарят на Бог, че се нуждаят от по-малко - този подход ражда мир със самия себе си и мир с общността. Освен това тази нагласа предпазва от негодуванието, което пречи на духовния напредък. Тъй като негодуванието застрашава мира в общността, Бенедикт решително порицава този недостатък: „Преди всичко в никакъв случай да не се изяви нито с дума, нито със знак негодувание. Ако някой се провини в това публично, ще му се наложи люто наказание“ (Пр., 34).

Недоволството показва, че аз не съм в мир със себе си. Но вместо да признае това състояние, негодуващият обвинява общността и по този начин предизвиква неудовлетворение и объркване. Той критикува всичко и всички. Той винаги търси причините за непри-

ятностите в другите - в игумена, събратята, които не се придържат към Правилото. Този човек не смее да признае пред себе си, че неговото критично отношение крие неудовлетвореност от самия себе си. И все пак желанието за подобряване на всичко често се дължи на подсъзнателно отхвърляне на самия себе си. Защото ако човек не може да търпи себе си и своите слабости, той отказва да подкрепи слабостите на другите. Истинско усъвършенстване е възможно само ако в основата е любов, т.е. от приемането на собствените слабости и слабостите на другите.

Съвременните социолози установяват нарастващата невъзможност за поддържане на мира. Засилва се поляризацията на групите в рамките на обществото. Страните са свикнали с по-груб тон на гласа. Те вече не гледат на другите обективно, нито се опитват да разберат и да приемат сериозно оправданията им. Другите прибягват се представят като врагове, с които трябва да се води борба. В тази ситуация можем да се поучим от Бенедикт как може да се започне мирният процес.

По този въпрос Бенедикт не изработва грандиозна програма за мир, но той създава мир около себе си. Това ще работи и за нас, тъй като във всяка програма има нещо войнствено. Днес в името на доброто, в името на положителни идеали са създадени програми, които първоначално са насочени срещу нещо или някого. В защита на християнското семейство се води борба с всички онези, които са изричали мнение, което противоречи на идеала. Широка пропаганда се прави в името на нещо положително. Бенедикт не иска да има нищо общо с този вид борба. Той не определя себе си в опозиция на някого или нещо, а в подкрепа на нещо, не на абстрактни идеали или програми, а на конкретни лица и поточно на своята малка общност от Монте Касино.

Посред един свят, в който цари хаос, той изгражда своята общност и се стреми да създаде в нея място за мира на Христос. С всичко това той не претендира да представя пред света някакъв модел за мир. И все пак, без да претендира, че изпълнява определена мисия, той доведе християнския живот в реалността, усилено работейки ден след ден за изграждане на християнския живот в общността. Уолтър Ниг нарича Бенедикт „градящия човек“, който упорито и смело просто работи, каквото е нужно. Изцяло положителен човек, на когото всяка негативна тенденция и всяка полемика била чужда.

Да станем позитивни личности, като израстваме, без да пречим на другите - това е едно от най-важните изисквания на нашето време. Ние трябва да се откажем да насърчаваме велики програми. Възможно е във връзка с конкретни случаи да избегнем програмите. Вместо това е нужно просто да направим това, което оценяваме като добро и достойно за изпълнение, без непрекъснато да насочваме нашата дейност срещу някого. Именно в нашия дехристиянизиран свят ще постигнем по-малко, ако постоянно афишираме своята секуларизация. Далеч по-важно е за нас да живеем в християнството, без да твърдим, че сме единствените добри хора на земята. Бенедикт никога не изрича и една дума, за да се оплаче от тогавашното очевидно безнадеждно състояние на Църквата и на света. Той не разсейва силите си с оплаквания, а просто се посвещава на работата си. В малката си общност от монаси той се стреми да превърне мира в реалност. Този мир не засяга целия Запад веднага. Но със своя опит да установи мир в общността си, Бенедикт създаде среда, която го предаде по-нататък и оказа въздействие през вековете, като съществено допринесе за мира на Запад през Средновековието.

(Следва)

5

ИСТИНА
VERITAS

Брой 8 (1477)
август 2013 г.

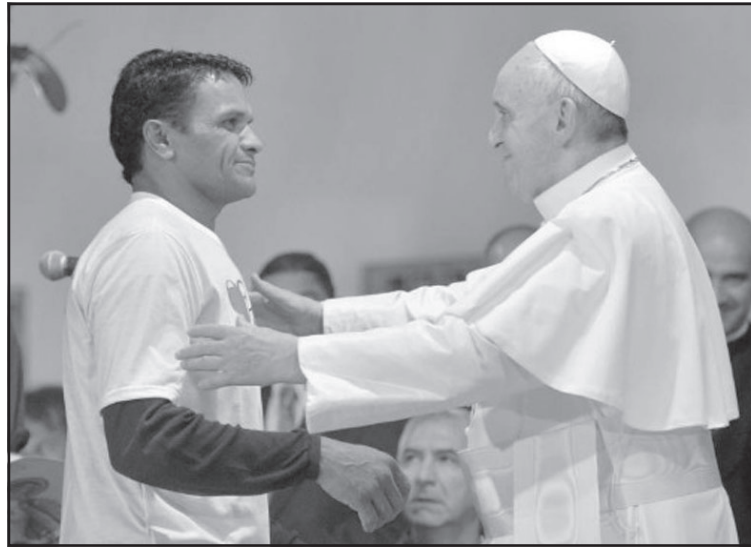
Вие сте полето на вярата! Вие сте спортистите на Христос! Вие сте строителите на една по-хубава Църква и на един по-добър свят

Папа Франциск каза на вечерното бдение в събота пред около три милиона души: „Току-що си припомнихме историята на свети Франциск от Асизи. Пред кръста той чува гласа на Исус, който му казва: „Франциск, иди и възстанови моя дом.“ И младият Франциск отвърща бързо и великодушно на този зов на Господ - да възстанови Неговия дом. Но кой дом? Постепенно той осъзнава, че не става въпрос да се поправят зидовете и да се изгради отново сграда от камъни, а да спомогне за живота на Църквата. Ставало е въпрос да се постави в услуга на Църквата, да я обича и да работи, така че в нея все повече да се отразява Христовият лик.

И днес Господ се нуждае от вас, млади хора, за своята Църква. И днес той вика всеки от вас да Го последва в Църквата му и да бъде мисионер. Как? По какъв начин? Изхождайки от мястото, на което се срещнахме - *Sanctus Fidei*, поле на вярата - си помислих за три образа, които могат да ни помогнат да разберем по-добре какво означава да си ученик и мисионер. Първият образ - полето като място, на което се сее; вторият - полето като спортна площадка, и третият - полето като строителна площадка.“

Базирайки се на притчата за сеяча от Евангелието на Матей, папата попита: „Каква почва сме или искаме да бъдем? Може би понякога сме като пътя - чуваме Господ, но

нищо не се променя в живота ни, защото позволяваме на много повърхностни изкушения да ни омайват. Или сме като каменистата почва - приемаме Исус с ентузиазъм, но сме непостоянни и нямаме кураж да плуваме срещу течението при трудности. Или сме като почвата с тръни - материалните неща и лошите страсти задушават в нас думите на Господ. Но днес съм сигурен, че семената падат на добра почва, че вие искате да бъдете добра земя, не християни от време на време, не еснафи, нито само благоприлична фасада, вие сте автентични. Сигурен съм, че не искате да живеете в илюзия за свобода, която се оставя да бъде управлявана от модите и интересите на момента. Знаем, че искате голямото, окончателни решения, които дават на живота пълен сми-

В болницата за наркозависими

съл. Исус може да ви даде това. Той е „пътят, истината и животът“ (Ин. 14, 6). Да Му се доверим. Нека се оставим да бъдем водени от Него!

Полето на спортната пло-

щадка... Мисля, че повечето от вас обичат спорта. А тук, в Бразилия, както и в други страни футболът е национална страст. Е, какво прави един играч, когато е повикан в някой отбор? Той трябва да тренира, да тренира. Така е и в нашия живот като ученици на Господ. Свети Павел казва: „Всеки, който се подвизава, от всичко се въздържа: те - за да получат тленен венец, а ние - нетленен“ (1 Кор 9, 25). Исус ни предлага нещо по-голямо от световната купа. Той ни предлага възможността за плодотворен и щастлив живот, предлага ни и бъдеще с Него, което няма да има край, вечния живот. Но той ни моли да тренираме, за да „останем във форма“, за да посрещаме без страх всички ситуации в живота и да изповядваме в тях вярата си. Как? Чрез диа-

На стр. 7

Миланският едикт през 313 г. узакони свободното изповядване на християнската религия в Римската империя. Той обаче същевременно откри широки възможности пред императорите и на Изтока, и на Запада за вмешателства в църковните дела: в административното управление на Църквата, в нейната поучителна власт, в свикването на църковни събори, а изборът на епископи бе считан за валиден едва след императорско одобрение. Тези факти изтръгнаха от историка Франсоа Гизо наситеното с преувеличение твърдение, че в дълъг отрязък от историята си Църквата е била управлявана от императори. Истината обаче има друго лице, представено от историка и политика Бенжамен Констан. Той твърди, че вмешателствата на императори, крале и на държавници от различен калибър - не само при феодализма, но за жалост и в наше време, тъй като няма нищо ново под слънцето (Еклизиаст 1, 9) - са еманация от желанието им да използват религията за свои политически, династически и т.н. цели предвид факта, че религиозното чувство е неразрушимо и позитивно.

На Запад вмешателствата на император Карл Велики, а след него и на Анри IV, на Филип Красивий, на Хенрих VIII и други се обуславят от интересите на империята - при първия единението на нахлулите в

Сердикийският събор

пределите на империята разнородни варварски племена в една обединяваща ги религия - християнството. Временно благоприятни за евангелизаторската мисия на Църквата, тези вмешателства впоследствие ще се окажат прецедент, с който някои държавници, не тъй добре предразположени към Църквата, ще злоупотребяват. Такъв е случаят с Луи XIV, Краля Слънце, както и с император Наполеон Бонапарт. Те ще оправдават вмешателствата си в делата на Църквата, позовавайки се на „благоприятните“ за Църквата вмешателства на Карл Велики, който по необясними причини бе включен като светец в църковния календар.

Не по-малко фрапантни са многократните вмешателства на императорите от Изтока. Случаят с патриарх Фотий (820-895) е класически в това отношение, но за жалост с фатални последици за единството на Христовата църква.

Кесар Варгас, вуйчо на император Михаил (838-867), с поведението си на корумпиран и развратен човек принуждава патриарх Игнатий да му откаже Светото причастие на празника Богоявление през 857 г. За да си отмъсти, Варгас изтръгва от младия император заповед за изпращане на заточение на патриарх Игнатий с обвинението, че е в не-

морална връзка с императрица Теодора. За негов заместник Варгас предлага 39-годишния Фотий - богослов, философ, писател, изобщо учен човек. И след една година мирянинът Фотий е обявен за патриарх. Този случай не е прецедент в Източната църква.

Много години преди тези събития и на Изток, и на Запад арианската ерес, според която „Синът Божий не е роден, а сътворен, т. е. не е единороден с Бог Отец“, ерес, осъдена през 325 г. от Никейския църковен събор, свикан от император Константин Велики, завладява все по-обширни територии. Християнството е разделено, а Христовото благовестие - застрашено от гибел. В същото време Арий (256-336), виден презвитер на Александрийската школа и основател на осъдителното учение, е покровителстван от Констанций - император на източната част на Римската империя. Върл привърженик на арианската ерес, през 343 г. с цел да прекрати разделението между Изтока и Запада той свиква църковен събор с участието на епископи от двете части на империята. Сердика е определена за мястото, където ще се проведе съборът, тъй като е на равно разстояние между двете столици на

империята. Свети Йоан Дамаскин в едно от съчиненията си уточнява: „Sardica lingua eorum dicitur Centrum vel Cor“ („На тежен език Сердика означава средище или сърце“). Преценявайки, че ще бъдат малцинство на събора, привържениците на Арий напускат Сердика и провеждат самостоятелен събор във Филипополис. Последователите на провъзгласеното на Никейския събор Верую провеждат събора в тяхно отсъствие, осъждат арианската ерес, възстановяват многострадалния Атанасий начело на Александрийската катедра и на основание отправената от Спасителя Христос към апостол Петър и приемниците му повеля „Утвърди братята си!“ (Лк. 22, 32) провъзгласяват върховното право на Римския епископ да бъде пазител и гарант на църковното единство. Век след Сердикийския събор тази Христова повеля ще бъде задействана на Халкедонския църковен събор (451), когато съборните отци - след прочитане на писмото на папа Лъв I Велики (440-461), адресирано през 449 г. до Флавиан, епископ на Константинопол - осъждат монофизитската ерес. В това писмо Римският епископ заявява, че изповядва и проповядва Веруюта на Никейския църковен събор (325). За историята ще

лога с Него - молитвата, т. е. всекидневния разговор с Бог, който винаги ни чува. Чрез тайнствата, които позволяват да расте присъствието Му и ни правят подобни на Христос. Чрез братската любов, чрез това, че можем да изслушваме другия, да разбираме другите, да ги приемаме, да им прощаваме, да им помагаме - на всички хора, без изключение, без разграничения. Скъпи млади хора, бъдете „спортисти на Христос!“

Полето на строителната площадка... Когато сърцето ни е добра почва, която поема Божието слово, когато при нашите усилия да живеем като християни същевременно и ризата е мокра от пот, придобиваме много ценен опит. Ние никога не сме сами, ние сме част от едно семейство на братя и сестри, които вървят по същия път. Ние сме част от Църквата. Още по-добре - ние ще бъдем строители на Църквата и герои в историята. Свети Петър ни казва, че сме живи камъни, които образуват една духовна конструкция (срвн. 1 Петър 2, 5). Когато наблюдаваме тази сцена, виждаме, че тя има формата на черква, която е построена от камъни, от тухли. В Църквата на Исус ние сме живите камъни и Исус ни моли да изграждаме Църквата, но не като малък параклис, който може да побере само малка група хора. Той ни моли Неговата жива Църква да бъде тол-

6 ИСТИНА VERITAS
Брой 8 (1477)
август 2013 г.

останат паметните думи на съборните отци: „Рим говори чрез устата на Лъв и въпросът е решен!“

Сердикийският събор не потъна в забвение между гънките на историята. На 31 ноември 1943 г. - по случай 1600-та годишнина от това знаменателно събитие - католическото духовенство в България проведе възпоменателно тържество с участието на апостолическия екзарх Йоан Гаруфалов, на епископите Иван Романов, Смилян Франц Чекада, Кирил Куртев, на архимандрит Климент Паскалев, на отците Озон д'Ампера, Дамян Гюлов, Петър Сарийски, Роберт Прустов, Фортунат Бакалски, Иван Зупан и др. Това възпоменание бе израз на вяност към Никейския символ на вярата и към Римския първосвещеник.

Както Сердикийският едикт през 311 г., установил религиозната толерантност в империята, така и Сердикийският събор, потвърдил вярата на Църквата в Богочовека Христос и нанесъл съкрушителен удар на смъртоопасната арианска ерес през 343 г., изтъгнаха древна Сердика като един от знатните центрове на християнската вяра в историята на Христовата църква.

Иван ТЕОФИЛОВ

Преображение

От стр. 1

Знаем само, че кога стане ясно, ще бъдем подобни Нему, защото ще Го видим както си е. И всякой, който има тая надежда за Него, очисти се си, както е Той чист“ (1 Ин. 3, 2-3). Ясно е, че нашата съдба е вечното общение с Бог в славата. Но за да се стигне до преобразяването в славата, Христос трябваше да мине през Своята борба със силите на злото, през Своето страдание и смърт. Нашата принадлежност към Христос трябва да бъде засвидетелствана не само на думи, но и на дело, имайки същата любов, каквато Той има към всеки човек.

Нека анализираме събитие-то, описано от евангелиста Матей (17, 1-9). В центъра на разказа са думите, открояващи ни идентичността на Исус като Възлюбения син Божи. Всички други елементи ни насочват към този център: планината; блясъкът на лицето и на дрехите; облакът, който закрива слънцето; страхът и същевременно очарованието на апостолите. Това са все традиционните елементи на богоявленията, които насочват нашето внимание към Бог, Който ни се открива. Реакцията на Петър пред това откровение въпреки неговото объркване ни помага да разберем смисъла и символиката на явлението: „Да направим тук три сенника: за Тебе един, за Мойсея един и един за Илия.“ Символът на сенника или шатрата, както е известно в Стария завет, загатва за Божието присъствие сред нас. Самата дума, означаваща това присъствие - на еврейски „Шекинах“, произлиза от глагола разпъвам, поставям шатрата си сред другите. Със своето предложение Петър поставя на едно ниво като Слово Божие Мойсей - символизиращ закона, Илия - символизиращ

пророците, и Исус - символизиращ Евангелието. Но гласът на Богоявлението ще коригира тази интерпретация, поставяйки акцента върху Исус, отреждайки Му стойността на съвършения израз на Божието присъствие. Исус е възлюбеният Син и като такъв Той е окончателното Божие откровение, Той е Шекинах - шатрата, която Го прави присъстващ и в която ние срещаме Бог. Затова и финалът на сцената подчертава единствеността на образа Христов. „А те, като подигнаха очи, не видяха никого освен едного Исуса.“ Той е съсредоточието на целия библейски разказ и всички предишни откровения са във функция Негова. Исус е потопен в нашата история. Подобно на всички хора Той се бори, страда и умира. След този празник ще Го видим ангажиран в борбата срещу злото, като изцерепя момчето, болно от епилепсия, но същевременно Той надхвърля нашата история, защото Той е Синът Божий, присъствието Божие сред нас...

И именно заради тази Му двуполност - божествена и човешка, Изкупителят представява приобщаването, внедряването на крайното в безкрайното, на временното във вечното, на тварното в нетварното. С една дума на човешкото в Божественото. Христос, Синът Божи, е крайната съдба на човека (осиновения син Божи). И Преображението ни открива точно това наше бъдеще - неопишуемо за ограничения човешки език. Бъдеще, за което светлината е може би алегорията, най-близка като възможност да изрази възвишеността на телата, преобразени в славата. В светлина са обгърнати лицето Му, дрехите Му, т.е. цялата Негова същност и идентичност, светъл е дори и облакът, който ни предпазва да не из-

горим от тази светлина. Бог уважава нашата свобода дори когато ни се открива. Колкото и голяма да е любовта Му към нас, Той никога не би ни я натрапил насила, защото на всички е ясно, че любов насила не се приема - където има насилие, тя изчезва, задушавя я дори прегръдката, когато не е свободно приета. Облакът ни напомня за Божието присъствие сред нас, той е като Храмът - мястото, правещо възможна срещата между Бог и човека.

Но този облак ни напомня и за абсолютната трансценден-тност, недосегаемост и необхватност на Бог, Който остава винаги нещо по-голямо и необятно. Творецът е винаги по-голям от творението, но често пъти ние забравяме това, често пъти ние си представяме Бога скроен по наша мярка и затова дори си позволяваме да Го укоряваме.

Това бе и грехът на Адам, създаден свободен по образ и подобие Божие. Той поиска да бъде равен на Бог, забравяйки, че е Негово творение. Вместо заслужена благодарност, Адам поиска равнопоставеност - това е грехът на гордостта, основата на всеки грях. Поради Своята любов и уважение към свободата ни Бог ни се открива по тайнствен начин, затова и на нашата чувствителност е оставено да открием знаците на Неговото откровение, да чуем или видим това, което Той иска да ни каже точно на нас чрез някоя привидно незначителна случка, която бихме с лекота приписали на случайността или бихме й намерили дори научно обяснение. Но често нещата се повтарят и Бог може да поиска да ни предпази от едно по-голямо зло, напомняйки ни за Себе се, напомняйки ни, че не всичко е игра на случайността. Затова ние не трябва провокираме Господ, да Му поставяме условия да ни се яви по един или друг начин, давайки ни отговор на готово, освобождавайки ни така от личната отговорност, но същевременно трябва да бъдем отворени към едно свободно Негово проявление. Трябва да умеем да разпознаваме знаците, да дешифрираме на пръв поглед незначителното, да бъдем внимателни и чувствителни, за да успеем да чуем навреме предупреждението, да не го отминем с лекота, записани от толкова „по-важни и по-спешни“ неща. Това наше безпокойство, тази наша загриженост към знаците, които Бог е напълно свободен да ни изпраща, е част от нашето спасение. Нека не се заблуждаваме, изпълнени с рационализъм, че Бог не може да си служи с неща на пръв поглед нелогични и неприсъщи за нашата представа - клише, което сме си изградили за Него и на което робуваме. Бог не може да бъде обхванат от нито една дефиниция, не могат да Му бъдат слагани предели и ограничения, защото Неговата същност е любовта, а мярката на любовта е - както казва свети Августин - „Любовта без мярка“.

Отец Петко ВЪЛОВ

Вие сте полето на вярата! Вие сте спортистите на Христос! Вие сте строителите на една по-хубава Църква и на един по-добър свят

От стр. 6

кова голяма, че да може да побере цялото човечество, да бъде дом за всички! Казва на мен, на теб, на всеки: „Идете и направете всички народи ученици.“ Нека тази вечер Му отговорим: Да, и аз искам да бъда жив камък; заедно да изграждаме Църквата на Исус! Да кажем заедно: Искам да изляза навън, за да бъда строител на Христовата църква!“

В заключение папата насърчи младежите: „Вие сте полето на вярата! Вие сте спортистите на Христос! Вие сте строителите на една по-хубава Църква и на един по-добър свят.“ И ги прикани да повдигнат поглед към Божията Майка и да кажат заедно с Мария: Нека ми бъде по Твоята воля!

По www.catholic-news.bg

Калейдоскоп

Не нося злато, ни сребро, нося Исус Христос

От стр. 3

ра специално легло за папата на борда на самолета, с който ще лети за Рио. Такъв въпрос изобщо не е бил поставян, каза Гасбари. От самото начало се знае, че Светият отец ще лети с обикновен самолет на Alitalia, който няма да бъде преустройван или прекрояван, и че не е имало и писмо с подобна молба от страна на Държавния секретариат на Ватикан до италианската авиокомпания.

❖❖❖

Шест дни преди началото на СМС форумът постави първия си рекорд - става дума за броя на акредитираните журналисти. По време на срещата в Мадрид през 2011 г. са били регистрирани около пет хиляди журналисти, а в Рио броят им ще бъде с около 500 повече.

„Това е истинска мобилизация на журналисти, фотографии и оператори, които идват

в Кариока (Рио и прилежащата му територия) от петте континента, за да проследят и отразят първото задгранично апостолическо пътуване на папа Франциск и първото му участие в СМС“, отбеляза L'Osservatore Romano.

❖❖❖

150 000 души очакваха в хлад и в дъжд папа Франциск в светилището на Дева Мария Апаресида. Преди литургията папата се помоли в параклиса, посветен на 12-те апостоли, където се съхранява статуетката на Богородица. Светилището са посетили също Йоан-Павел II и Бенедикт XVI. Накрая Светият отец прикани присъстващите да се молят за него и призова Дева Мария да благослови събраните, техните семейства и цялата им родина. После обяви, че ще дойде в Апаресида през 2017 г. - когато ще се честват 300 години от намирането на Девата в река Параиба.

На стр. 11

Рио 2013 в цифри

✓ Младежите от цял свят бяха представители на 180 държави. 60% от участниците бяха младите католици от Бразилия. Най-многобройна бе аржентинската делегация - близо 30 хиляди души.

✓ Повече от 40 хиляди бяха младежите от Неокатекуменалното движение: сред тях 10 хиляди бразилци, четири хиляди от САЩ, четири хиляди от Италия и две хиляди и седемстотин от Испания.

✓ 800 бяха младежите от Англия, водени от петима епископи.

✓ 14 бяха младите католици от Гърция, а 14 - от остров Кипър.

✓ От Румъния участниците бяха 30, придружени от шестима свещеници от западен и източен обред и двама епископи.

✓ В СМС присъстваха и шестима български младежи, представители на трите католически епархии, водени от италианския мисионер пасионер отец Валтер Гора, енорийски свеще-

ник на русенската катедрала „Свети Павел от Кръста“.

✓ Присъстваха и младежи от Близкия изток, които благодарение на организацията „Помощ за страдащата Църква“ се срещнаха със свои връстници от цял свят. Сред тях бяха 100 младежи от Египет, 100 от Ирак и многобройни млади католици от Ливан, Йордания, Израел и Палестина.

✓ За участниците се грижиха 60 хиляди доброволци, от които 4500 от различните държави по света. За сигурността на поклонниците бяха 20 хиляди военни и полицаи, а за събитието информираха повече от 6100 акредитирани журналисти, предимно бразилци и латиноамериканци.

✓ За участие в СМС се бяха записали 8400 свещеници от цял свят и 250 епископи от петте континента, които провеждаха вероучения за младите на теми: „Жажда за надежда, жажда за Бог“, „Да си

На стр. 12

7

ИСТИНА
VERITAS

Брой 8 (1477)
август 2013 г.

Сън в лятна нощ или реалност

„Завоят“ - по стъпките на един папа, който иска да служи на бедните по примера на Исус

Добрата новина е, че е реалност - истинска, конкретна, обзрима! Да, папата, който иска да служи на бедните - на онези, нуждаещите се, които не са банкери, политици, висши икономисти и за които никого не го е грижа в проспериращите общества, разчупва всякакви клишета и установени практики при подходи си към хората. Тук се изкушавах да напиша „вярващите“, но после си дадох сметка, че то не е само към тях, а към всички. И това е само първата добра вест! Откакто се е възкачил на престола на свети Петър, той не престава да изненадва с делата си, но най-вече сякаш изненадва спонтанността, която блика от тях. Не изневери на стила си и сега, когато обяви, че ще посети Лампедуза (Сицилия) на 8 юли и заедно с рибарите ще хвърли венец в морето в памет на загиналите бежанци, опитващи се по всякакъв начин да се доберат до бреговете на Италия - страната, представляваща за тях едновременно блян и път към един по-добър живот. Това, което ме накара да поставя заглавието на тази статия - „Завоят“, е не защото сама по себе си подобна визита е осо-

бена; особена беше декларацията към нея, а именно, че не желае да бъде придружаван от политическите „първенци“ (поставям неслучайно тази дума в кавички, защото и в Италия, и в България много от тях с действията си меко казано нямат право да се кичат с това понятие) и от висшите представители на Църквата там. Защо? Защото иска да бъде с онези, малките, а не с „върховете“! Струва си да се замисли човек.

Е, причина безспорно има и човек, посветил се на Исус и прегърнал каузата Му, определено не може да се чувства комфортно в обкръжаващия го свят. А папа Франциск има смелостта не само да се опълчи срещу него, а и публично да го заяви! На моменти несправедливостта е толкова голяма, че някои хора прибягват към саморазправа, но не това ни учи Исус и именно затова Той ни изпраща тези свои служители, за да ни покаже, че път има: с Него, от Него и към Него!

А дали истинският смисъл на посланието на този голям човек не се крие тъкмо между редовете? Дали не иска да прикани някого към излизане

от охолния унес, постигнат с машинация и експлоатация на човека? Струва си да се замислим върху това, мисля си!

Бих искала да не те занимавам, скъпи читателю, с хрониката на събитието: пристигането, посрещането, литургията, венеца, а да насоча вниманието ти към друг факт - когато говорим за емигранти към Италия на гумени надуваеми лодки (?!), огромен процент от тях идва от Демократична република Конго. А коя е държавата Конго? Една безкрайно богата на природни ресурси и диаманти африканска държава, където - теоретично погледнато - населението би трябвало да живее в благоденствие... Да, да, ама не. Защото там има една управляваща върхушка от супер румпирани хора, концентрирали огромна власт и несметни богатства в ръцете си и готови на всичко, за да ги бранят, без значение какво включва това „всичко“. Но това е за сметка на населението, останено в крайна, отчаяваща бедност, което обаче, ако се броеше Божията воля и онова, което Той им е дал като ресур-

На стр. 10

„Каритас“ - София, в подкрепа на деца в неравностойно положение и на техните семейства в Малко Търново

От стр. 1

език и умения за самостоятелен живот и лична социална реализация, да увеличим броя на децата, редовно посещаващи училище, да намалим броя на децата, отпаднали от училище, и броя на децата с противобществени прояви. Работим за превенция на насилието и експлоатацията, превенция на децата, заплашени от постъпване в специализирани институции. От услугите на центъра се ползват деца в риск от отпадане от училище; деца от ромски произход, слабо владеещи български език; деца в неравностойно социално положение, които нямат дом и живеят на палатки в гората (семејства дървари), деца, които живеят в социално слаби семейства или са изоставени от родителите си и живеят с близки родственици; деца - жертви на насилие; деца в риск от изоставяне; деца с противобществени прояви. Целевата група е определена от отдел „Закрила на детето“, ръководството и учители от СОУ „Васил Левски“, както и от проучване по време на работата на енорийската организация на „Каритас“ през последните шест години с деца в риск в Малко Търново, с Зездец и с Граматиково.

Екипът ни, състоящ се от обучени специалисти - педагог, арт терапевт, медицинска сестра - работи не само с децата, но и с техните семейства за осигуряване на социална, педагогическа и психологическа помощ по проблеми,

свързани с отглеждането, възпитанието и обучението на децата; за улесняване на връзките между деца и родители и справяне с кризи във взаимоотношенията им. На семействата предлагаме и семейно и правно консултиране чрез консултативна подкрепа в дома на клиента. Осъществяваме подкрепа на семействата за справяне с кризисни и конфликтни ситуации. Вниманието е насочено към цялото семейство с цел подобряване на неговото функционално отношение по отношение на грижата за детето.

Предвижда се децата да пребивават в Дневния център през делничните дни в свободното от учебни занимания време и там да получават консултации и помощ в подготовката за училище.

Сега, през топлите летни дни, децата имат занимания на открито, в които се включват доброволци и родители. През лятната ваканция за децата се провеждат различни занимания. В края на юни те участваха в лятното училище „Хлапета в кухнята“, което се проведе и в Малко Търново, и в с. Зездец. Училището започна на празника на Света Троица с посещение на манастира „Света Троица“ над Малко Търново. Там децата имаха уроци по готвене и забавни игри, чрез които да се научат да работят в екип. Доброволка от София пък ги учеше на здравословно хранене, как да използват местните зеленчуци и плодове, как да подредат масата за хранене. В за-

ниманията с радост се включиха и семействата на децата. Лятното училище продължи и в с. Зездец, където с помощта на жените от местното сдружение „Златно руно“ малчуганите работиха с вълна и се учиха на местни традиции. С помощта на местни доброволци децата научиха много за природните богатства в района, за билките и гъбите, пряха хербарии от диви цветя. Започнаха и първите уроци на здравни теми и лична хигиена с помощта на медицинска сестра доброволец.

„Много бързо хората от селото разбраха за нашите занимания и започнаха да носят продукти за часовете по готварство - домашно мляко, яйца, зеленчуци. Всички много се радват и ни помагат. Децата се забавляват, учат с удоволствие, развиват своите умения. Сега групата е от 10 деца на възраст между 7 и 12 години. Подбора направихме заедно с агенция „Закрила на детето“, като предварително уточнихме методиката на работа, направихме план на дейностите и времеви график за лятната работа. Целта ни е да работим с децата и семействата непосредствено преди започване на учебната година, за да може наесен да са в класните стаи. Предстои скоро да имаме и психолог, който да работи индивидуално с децата и родителите, които имат нужда“, разказва една от ръководителките.

Виктория ГОЦЕВА,
„Каритас“ - София

Лурдски трепети

От стр. 4

знам как се нарича подобно човешко състояние!

Излязох от пещерата, коленичих на земята пред Светата Дева, помолих й се за прошка през сълзите, които неудържимо излизаха от очите ми! Помолих се да ми дава сили, здраве на децата ми! Постепенно сълзите пресъхнаха. Почувствах се удовлетворена и силна от докосването ми до Лурдската Света Богородица.

Това чудо ли е или не, не знам... То навярно се случва и с много други хора. Не знам дали и някой - дори и богослов - може да обясни подобно състояние, но смятам, че не е и нужно!

аз се почувствах по-леко, някак си по-изчистена, подобно на излизането ми от къпалнята на Лурд, с повече вяра и сили за преодоляване на телесната ми болка, която имах през дните на поклонението и сега постепенно намалява.

Преживяванията, чувствата и емоциите, които изпитвах по време на литургиите, молитвите, дълбоко съдържателните песни, придружени с прекрасните звуци на органа, тишината, животворната сила на водата, погледите и докосването на ръцете на познати и непознати от хилядното множество добри хора в Лурд - това е най-голямата благодат, която получих завинаги!

Бих искала да споделя и за още един изключително силен момент от преживяванията ми в Лурд - аз обогатих знанията си с нова информация и цялата атмосфера на носеща се в тишината вяра, надежда и любов по безспорен начин се отрази върху решението ми да се освободя чрез едно от седемте тайнства от десетилетните си грехове, които носех и ме измъчваха. Изповедта ми пред отчета достигна до Господ Бог и след личната ми молитва пред Него и Света Богородица се освободих от бремето, което носех.

Благодаря Ти, Господи!
Благодаря ти, Майко Богородице!

Мили хора, искам камбаният звън на величествените храмове в Лурд да ви призоват в това светилище, за да се пречистите духовно, за да усилите вярата си в Исус и Богородица! Повярвайте! Ще станете по-добри и ще живеете по-леко!

На Господа да се помолим!
Господи, помилвай!
„Поздравена, Дево, ти бъди от нас, искаме да чуеш, чак в Лурд нашият глас!“
Иванка КИРОВА, София

Аз лично не мога, не знам, не мога да кажа защо плачех - от страх, от виновност, от гордост, че съм така близо до Девата и нейния Син, а може би от радост, че те бяха в мен, в сърцето ми!?

Не ми е нужно да си обяснявам защо и как се случи това „явление“ в пещерата с мен!

Важното е, че то ще остане незабравимо до края на живота ми и още по-важното е, че

8

ИСТИНА
VERITAS

Брой 8 (1477)
август 2013 г.

Щастлива съм, че можах отново да се докосна до чудотворния извор в светилището Лурд. Тръгнах с надеждата и вярата, че ще получим нужните благодати. Лурд е място, където човек среща радостта, страданието и Евхаристията. Лурд е място на любов, милосърдие и мир. Имахме шанса да видим на дело как трябва да живеем - като се обичаме, помагаме и прощаваме. Така ни завеща Исус: „Обичайте се един друго, както аз ви обикнах.“ С една дума - да следваме Христовия пример, защото сме Негови ученици. Надявам се и вярвам силно, че в тази година - Година на вярата, всеки ще засили своята вяра, ще промени нещо у себе си, за да получи от Дева Мария Лурдска пълната благодат, здраве и духовно изцеление!

Но молитвата ни към нея не спира дотук! Трябва да бъде всекидневна, от разстояние!

Да се помолим!

Да благодарим на Бог!

Драгомира КАРАМФИЛОВА

**Професор д-р ист. н.
Светлозар ЕЛДЪРОВ
(Продължава от бр. 7)**

В края на XIX в. Българската уния се развива с определено низходяща тенденция, която я ограничава само в отделни градове и села в Македония и Одринска Тракия.

Тогавашните църковни автори и полемисти, а и днес мнозина историци са склонни да гледат на взаимоотношенията между Българската екзархия и Българската уния като на противоборство, борба на „национално дело“ с „чужда пропаганда“. Това е дълбоко погрешна и исторически остаряла теза. Един модерен и обективен научен прочит от национална гледна точка, каквато априори трябва да бъде позицията на българската академична хуманитаристика, ще установи, че антагонизъм няма. Българската екзархия и Българската уния са като скачени съдове на една и съща национална система - когато едната институция е в криза заради враждебна политическа конюнктура, нейното съдържание прелива в другата, и обратно. Тази своеобразна „национална хидравлика“ е уникално творение на българското възрожденско съзнание, един здрав народен инстинкт, развит до степен на мъдра политическа стратегия. Нейната вътрешна динамика бележи основните етапи от историческата хронология на българския църковно-народен въпрос. Когато Цариградската патриаршия и Русия упорстват срещу справедливите искания на българския народ, Българската уния през 1860 г. проявява своята спасителна роля. Когато през 1870 г. се учредява Българската екзархия, националното съдържание се прелива в новото вместилище. След 1878 г., когато Македония и Одринска Тракия остават в пределите на Османската империя и екзархийското църковно училищно дело отново е пред изпитание, българското самосъзнание пак намира прибежище в униатството. Стабилизирането на Екзархията в средата на 90-те години на XIX в. активизира поредния прилив. В определен момент една от двете страни привидно изглежда като губеща, но истинският печеливш е българската кауза, защото само по този начин тя винаги има своята национална институция. Накратко, много преди модерното политическо мислене на Обединена Европа възрожденските българи се бяха научили да дишат пълноценно с „двата бели дроба“ на континента - Изтока и Запада.

Турското правителство например никога не допусна Българската екзархия да се сдобие със свои владения в Одрин и Солун. Официално там тя можеше да има само архиерейски наместници и председатели на църковни общини. Това я поставяше в неравностойно положение спрямо Цариградската патриаршия, която имаше в Одрин и Солун свои епископи или архиепископи и много здрави позиции. Двата града се бяха превърнали в центрове на гръцката пропаганда за Тракия и Македония. Този

йерархично-каноничен дефицит на българското културно-национално дело в борбата му срещу елинизма успешно беше компенсиран с присъствието на униатски епископи - българи по рождение, по самосъзнание и по стремления.

Механизъмът на скачените съдове изглежда най-логичен и естествен през погледа на дейците на македоно-одринското революционно движение. Като достойни патриоти, калени в борбата срещу елинизма, македонските и тракийските униати не можеха да останат встрани и от борбата за национално освобождение и обединение на българския народ. Още от самото начало те навлязоха в редиците на Вътрешната македоно-одринска революционна организация, Върховния комитет и Тайните офицерски братства, които не правеха разлика между православни, католици и протестанти, а се стремяха да обединят всички българи под знамето на освободителната идея. Друго не можеше и да бъде, тъй ка-

години на XIX в. и през първото десетилетие на XX в. в Македония и Одринска Тракия действат мисионерските общества на успенците, възкресниците, лазаристите, облатките и Загребските милосърдни сестри. Тяхното образователно и възпитателно дело, изградено по европейските стандарти на епохата, е отворено за всички българи, независимо от конфесионалната им принадлежност. На това поприще най-вече се открояват Българо-католическата гимназия „Св. св. Кирил и Методий“ на полските възкресници и Девицкия педагогически лицей „Мария Лурдска“ на Загребските милосърдни сестри в Одрин - и двете признати от българското Министерство на народното просвещение, и двете дали десетки и стотици учителски кадри за българското образование и възпитание. Найценната подкрепа на католическите ордени и конгрегации за България и българите обаче беше тяхното българофилство, с което те се превърнаха

Тракийския викариат бяха съборани в новосъздадената Католическа епископия от източен обред в България. Ронкали лично избра и ръкоположи през 1926 г. новия епископ на българските униати - епископ Кирил Куртев. Благодарение преди всичко на моралната и материалната подкрепа на папския визитатор бежанците успяват да се установят в новите си селища, да пуснат корени, да оцелеят. С тях оцелява и Католическата църква от източен обред в България (от 1942 г. - Католическа екзархия), за да пази заедно с Българската православна църква историческата истина за българското присъствие в Македония и Одринска Тракия.

Тази ярка подкрепа на Ронкали за българската национална кауза проличава и от редица конкретни факти. Първо, София по това време е приютила над 3000 униатски бежанци от Македония, с които апостолическият визитатор контактува всекидневно. Неслучайно за свой личен секретар в Со-

но, че по същото време в „Екоди Бергамо“ публикува в два последователни броя статията „Страната на кръвта и сълзите“, в която отец Йероним Стамов, един от ръководителите на лигата, прави исторически преглед на борбите на македонските българи.

През 1931 г. смесена екзархийско-униатска делегация на прокудени български епископи и свещеници от Македония, в която участва отец Стамов, внася в Обществото на народите петиция за възстановяване на културно-религиозните права на българите под сръбска и гръцка власт. Първата спирка на делегацията по дългата ѝ обиколка из европейските столици е във Ватикан. Тази и други подобни инициативи, свързани със защитата на законните права на македонските българи, едва ли щяха да бъдат възможни без публичната или дискретната подкрепа на архиепископ Андже-ло Джузепе Ронкали.

Без съмнение най-важната подкрепа на Ронкали за България е свързана с Парижката мирна конференция през 1946 г. По това време, всъщност още от 1944 г., той е апостолически нунций в Париж. България тогава се намира в сложно международно положение, от което се възползват някои нейни съседи, за да предявят неоснователни претенции било за парични репарации, било за териториални компенсации. Въпреки своите антирелигиозни предубеждения отечественофронтовското правителство не се поколебава да потърси подкрепата на Католическата църква. Министърът на външните работи Петко Стайнов се обръща с две про мемории към Светия престол с молба за дипломатическа подкрепа. Във Ватикан разглеждат благосклонно молбата на българското правителство и дават инструкции на своите представители във Вашингтон, Лондон и Париж да съдействат пред съответните правителства в защита на българските интереси. Архиепископ Ронкали действително оказва подкрепа на българската делегация за преговорите на Парижката мирна конференция. През есента на 1946 г. той приема в нунциатурата Кимон Георгиев и Васил Коларов, а съедновременно използва максимално международните си връзки и влияние, за да неутрализира антибългарската пропаганда и най-вече безпочвените териториални претенции към България. Тази подкрепа е официално призната от българската делегация и оповестена в българския печат, но също толкова бързо забравена, когато започват репресиите срещу католиците в страната.

Затова, когато чувстваме архиепископ Ронкали - папа Йоан XXIII, като свой, ние потвърждаваме една историческа истина, която самият той приживе многократно е потвърждавал. Накто свидетелстват съвременниците, имали щастието да стоят до папата в неговия понтификат, името на България е ехтяло стотици и хиляди пъти в коридорите и залите на Ватикан. Един искрен и добронамерен посланик на нашия народ пред света, а след беатификацията вече и небесен застъпник - това е за нас, българите, архиепископ Андже-ло Джузепе Ронкали - папа Йоан XXIII, „българския папа“.

Историческите корени на Българската уния и архиепископ Ронкали - папа Йоан XXIII

то мнозина от ръководителите и дейците на тези организации произхождаха от Кукуш, Малко Търново и други униатски селища и повече или по-малко бяха минали през различните степени на католическите училища. Такива бяха Апостола на македоно-одринската борба Гоце Делчев, председателя на Върховния комитет инж. Христо Станишев, гевгелийският околийски войвода Аргир Манасиев, офицерите Петър Дървингов, Стойчо Гаруфалов, Димитър Кушевалиев и др. Някои униатски свещеници загърбиха риска и лично се включиха в освободителната борба по подобие на отец Константин Кертев в Малко Търново и отец Иван Бонев в с. Покрован. Последният дори прекара тежки месеци в турските затвори заради революционната си дейност.

През първото десетилетие на XX в. между Българската екзархия и Българската уния в двете области се установи своеобразно статукво, нарушавано само от единични случаи на преминаване от едната към другата страна, продиктувани обикновено от лични мотиви. Сега настъпва и известна промяна в църковно-административното устройство на униатството. След 1895 г. архиепископията в Цариград беше останала вакантна. Едва през 1907 г. Високата порта се съгласи да бъде хиротонисан нов архиепископ в лицето на Михаил Милов, но го прие официално едва през 1909 г., след Младотурската революция. Статистиките за българската униатска общност за този период наброяват около 7000 души в Македония и до 4000 души в Одринския вилает. Зад това наглед скромно количествено измерение се крие качество от друг порядък. То произтича от подкрепата на католическите ордени и конгрегации за Българската уния. От 60-те

в искрени и ревностни защитници на националната ни кауза пред европейската обществено-ност.

Именно заради своята дълбока национална същност Българската уния получава съкрушителен удар по време на войните през 1912-1918 г. Македонските униати бяха преследвани жестоко от гръцките и сръбските войски и военновременни власти - веднъж заради българското им самосъзнание, втори път заради католическата им вяра. Тракийските униати понесоха последиците от турските разорения наравно с екзархийските си сънародници. Над 10 000 униати от останките на двата викариата, останали без домове, без храмове, без училища, се стекоха в България с надеждата да оцелеят и да продължат живота си в една страна, претърпяла в рамките на пет години две национални катастрофи, разорена от войните, ограбена от съседите, осъдена от Великите сили, обременена с непосилни репарации и залята от стотици хиляди бежанци. Такава криза Българската уния дотогава не беше преживявала - съдбата ѝ висеше на косъм. И ако тя все пак оцелява, то е защото Провидението ѝ прати ангел спасител в лицето на Ронкали.

Заслугата на архиепископ Андже-ло Джузепе Ронкали - освен чисто хуманитарната подкрепа за униатските бежанци, се изразява преди всичко в съхраняването на Българската уния като църковна структура и национална йерархия. Така тя не потъна като мъртъв паметник в миналото, за да бъде цитирана само под линия в научните изследвания, а продължи като жив организъм да свидетелства за своите дълбоки исторически корени, които едновременно бяха и корени на българщината. Остатъците от Македонския и

фия той избира свещеник Методий Устичков, който е родом от Щип. Енорийски свещеник на черквата „Успение Богородично“ тогава е отец Иван Бонев от Кукуш, за когото вече стана дума. Така архиепископ Ронкали се запознава с Македонския въпрос не от книгите, а от живота; чрез непосредствения си досег с униатските бежанци той лично се убеждава в правотата на българската национална кауза.

Пребиваването на апостолическия визитатор съвпада с дейността на Македонската католическа лига в България, една благотворителна и културно-просветна организация, която развива мощна пропаганда на българската национална кауза в чужбина, на първо място в Италия. През пролетта на 1926 г. Македонската католическа лига, насърчавана от Ронкали, се обръща към италианската общественост със специален апел, който описва страданията на бежанците от Македония и Одринска Тракия и изказва надежда за морална и материална подкрепа. Апелът е публикуван в редица италиански вестници, придружен със следните насърчителни думи на Ронкали: „Още нося в очите и сърцето си печалните образи на толкова много бедни бежанци, произхождащи от Македония и Тракия, които срещам почти по всички пътища на България през време на продължителното си апостолическо изследване и до които често можах да се приближавам и да изучавам техните дълбоки и неописуеми нужди. Затова благославям и насърчавам тоя позив, който достойните членове на съвета на благотворителната Македонска католическа лига отправят към братята католици от Италия и пожелавам той да намери навсякъде най-широк и великодушен прием“. Едва ли е случай-

Ник Вуйчич: Бог има планове за всеки от нас

(Продължава от бр.7)

Колкото по-голям ставах, толкова по-добре разбирах, че подобна любов е огромен дар. Дори и понякога да се чувствате самотни, трябва да знаете, че сте обичани. Повярвайте ми, Бог ви е създал в името на любовта. А това означава, че не сте самотни. Неговата любов към вас е безкрайна и безкористна. Той ви обича не заради нещо... Той ви обича винаги в миговете на самота и отчаяние, напомняйте си за това. Помнете, че самотата и отчаянието са само чувства, те не са реални. А любовта на Бог е толкова реална, че Той за да ви докаже тази любов - е създал вас.

Много важно е да пазим любовта на Господ в сърцето си, защото понякога има мигове, когато се чувстваме нещастни. Моето голямо семейство не винаги можеше да ме защити. В училище например ставаше ясно, че аз не съм като всички останали. Татко ме уверяваше, че Бог не прави грешки, но аз понякога не можех да се избавя от усещането, че съм изключение от това правило.

„Защо не си ми дал поне една ръка? - питаш аз Бог. - Помисли си само какво бих могъл да направя с една ръка!“

Уверен съм, че във вашия живот също е имало мигове, когато сте се молили или желали животът ви радикално да се измени. Не бива да изпадате в паника, ако желаното чудо така и не е станало, вашето желание не се е изпълнило веднага. Помнете: Бог помага на тези, които сами си помагат. Ваш дълг е да продължите да се борите за постигането на висшата цел и за осъществяването на собствените си мечти.

Дълго време си мислех, че ако моето тяло беше „по-нормално“, и животът ми би бил по-друг. Аз не разбирах, че не ми е нужно да бъда „нормален“ - достатъчно е да бъда себе си, да бъда син на своя баща и да изпълнявам Божия промисъл. Основният проблем не е в моето тяло, а в границите, които аз си поставях пред себе си, невиджайки какви възможности ми предоставя животът.

Ако вие не сте могли да станете това, което сте искали, не сте постигнали онова, което сте искали, причината по-скоро не е в обстоятелствата, а в самите вас. Признайте своята отговорност и започнете да действате. Като начало повярвайте в себе си и в собствената си значимост. Не трябва да чакате, докато околните осъзнаят това. Не чакайте чудо или „появила се възможност“. Вие сте оста и този свят се върти около вас. Така и живеете.

В детството си нощем често се молах Бог да ми даде ръ-

це и крака, заспивах в сълзи, мечтаейки, събудил се сутрин, да открия, че имам ръце и крака; не се приемах такъв, какъвто съм. Отивах на училище, а там не ме приемаха и околните.

Както повечето деца, бях много раним. На тази възраст децата се опитват да разберат какви са и какво ще бъде тяхното бъдеще. Тези, които в детството ми са ми причинявали болка, най-често не са се стремели да бъдат жестоки. Това бяха обикновени деца и не разбираха много неща.

„Защо нямаш ръце и крака?“, питаха те.

Аз исках да бъда същият като моите съученици. В добри дни успявах да предизвикам тяхната симпатия с остроумието си, с готовността да се надсмея на самия себе си и с определени умения на спортната площадка. В лоши дни се криех в храстите или в празните класни стаи, за да не ме мчат и дразнят. Аз винаги съм прекарвал по-голямата част от времето си с възрастни, а не с връстниците си, затова прекалено рано съзрях и моята сериозност понякога ми причиняваше душевни страдания.

Мен никога няма да ме обикне нито едно момиче. Аз даже нямам ръце да я прегърна. Ако имам деца, няма да мога да ги взема на ръце. С каква работа бих могъл да се заломя? Пък и кой ли ще ме приеме на работа? Във всяко занятие ще ми бъде нужен помощник. Кому е нужен работник, който сам се нуждае от помощник?

Моите проблеми бяха предимно физически, но ми влияеха и на емоционално равнище. В детството си преживях страшен период на неимоверно тежка депресия. Обаче в юношеската си възраст - за свое най-голямо удивление и радост - се научих да приемам самия себе си, а после заслужих да бъда приет и от другите хора.

Всички преминават през периоди на самота, отчуждение и липса на любов. Всеки от нас си има своите проблеми и страхове. Повечето от децата се страхуват, че ще ги дразнят заради прекалено големия нос или прекалено къдравата коса. Възрастните се страхуват, че няма да могат да си плащат сметките или да живеят според собствените си очаквания.

На всички са ни познати миговете на съмнения и страхове. На всички без изключение! Това е естествено. Това е част от човешкия живот. Подобни чувства са опасни само за онези, които позволяват на негативните мисли да ги овладеят, вместо да се борят с тях.

Повярвайте в това, че сте получили прекрасни дарове - способности, знания, любов. Бъдете готови да ги споделите с околните. И вие ще започнете пътя към приемане на самите себе си, даже ако вашите дарове все още не са се проявили. И когато тръгнете по този път, околните ще за-

бележат това и ще тръгнат заедно с вас.

В търсене на пътя

Веднъж говорих пред триста юноши. Това бе моята най-голяма аудитория. Споделях с тях своите чувства и своята вяра. И тук се случи нещо удивително. По време на моите срещи мнозина в залата бършат сълзите си. Но в този момент една девойка избухна в плач. Аз не разбрах какво се беше случило - възможно е да бях събудил у нея някакви мълчаливи спомени. Тя набра смелост, вдигна ръка и почна да говори, преглъщайки дъвите я сълзи. Даже попита може ли да се приближи и да ме прегърне. Аз бях направо потресен!

Поканих я да се качи на подиума. Вървейки през залата, тя все още бършеше сълзите си. Това бе най-прекрасният момент в живота ми - разплаках се всички и аз заедно с

хора и да им кажа колко скъпоценни са те за света. За мен бе щастие да обясня на тези хора, че Бог има свои планове за тях. Господ бе взел моето необикновено тяло и бе ме дарил със способността да въдушевевам и вдъхновявам хората. Бог има планове за хората, планове, които дават на хората надежда и бъдеще.

На петнадесет години аз се помирих с Бог, помолих го за прошка и наставления. Аз Го молах да освети моя път и да придаде смисъл на живота ми. След четири години се кръстих, започнах да говоря за своята вяра с другите хора. И разбрах, че съм намерил призванието си. Моята кариера на оратор и проповедник се развиваше съвсем успешно. След няколко години се случи нещо неочаквано, което за сетен път ме убеди в правилността на моя избор.

Тази неделя с нищо не пред-

Ник Вуйчич с жена си

тях. Но повече от всичко ме потресиха думите, които девойката прошепна на ухото ми: „Никой досега не ми е казал, че аз съм прекрасна сама за себе си. Никой не ми е казал, че ме обича. Вие измените живота ми и вие също сте прекрасен.“

До този момент аз все още се съмнявах в собствената си ценност, смятах, че просто общувам с групи млади хора. Но първо девойката ме нарече „прекрасен“ (и това беше приятно). И второ аз за пръв път разбрах, че моите изяви могат да бъдат полезни за другите хора. Тази девойка измени моето възприятие за живота. „Може би действително мога да направя определен принос в обкръжаващия ни свят?“, помислих си аз.

Подобни случаи ми помогнаха да разбера, че независимо от инвалидността си мога да направя за този свят нещо много важно, а хората са готови да ме слушат. Те бяха ми повярвали. Инстинктивно бях почувствали, че моите думи могат да им помогнат да решат собствените проблеми. Защото достатъчно е да ме погледнеш, за да разбереш какво ми се е налагало да преодолявам и с какво съм се сблъсквал.

Бог ме използваше, за да достигне до хората в безбройните училища, черкви, затвори, сиропиталища, болници, стадиони и конферентни зали. Аз можех да прегърна хиляди

вещаваше, че ще се случи нещо особено. Аз пристигнах в една най-обикновена калифорнийска черква, където ми предстоеше да говоря. За разлика от повечето ми срещи, ставали в най-отдалечените кътчета на планетата, този път ми предстоеше да говоря

близо до моя дом. Християнската църква в Анахайм се намира малко встрани от него.

Влязох в черквата на инвалидната количка, хорът запя, започна богослужението. Аз се настанях пред енориашите, изпълнили огромната черква, и почнах мислено да се готвя за словото си. За пръв път ми предстоеше да говоря в тази черква, затова не мислех, че някой ме познава. И внезапно удивен чух, че някой ме вика: „Ник! Ник!“

Гласът беше непознат. Не бях уверен, че са повикали именно мен. Обаче се обърнах и видях възрастен човек да ми маха с ръка.

„Ник! Погледни!“, пак извика мъжът.

Забелязал, че е успял да привлече вниманието ми, той ми посочи младия човек, застанал до него в препълнения храм. Той държеше в ръцете си дете. В черквата имаше толкова много хора, че аз забелязах само блясъка в очите на малкото, блестящите му тъмноруси коси и откритата беззъба усмивка.

Мъжът вдигна момченцето високо, за да мога да го разгледам. И в този миг аз изпитах огромен прилив на чувства. Ако имах колена, те сигурно щяха да се подкосят.

Момченцето на своите години и половина бе същото като мен. Нито ръце, нито крака! То нямаше дори малкото стъпалце, което имах аз. Разбрах защо тези мъже толкова искаха да ги видя. После узнах, че малчуганът се казва Даниел Мартинес, а неговите родители - Крис и Пати.

Трябваше да се готвя за изказването си, но видях Даниел или по-точно себе си в това детенце, усетих прилив на чувства, които не можех да преодолея. Преизпълних се с дълбоко чувство към детето и неговите родители. Но после ме заляха горчивите спомени и сподавените емоции. Аз мислено се върнах в миналото и разбрах, че на това момченце ще му се наложи да повтори моя път.

(Следва)

Материала подготви
Благовеста ЛИНГОРСКА

Сън в лятна нощ или реалност

От стр. 8

си, щеше да добрува и нямаше и за миг да помисли за емиграция към Европа... И тук се връщам отново към посланието на папа Берголио... Дали то няма един много по-дълбок смисъл? И дали не е основно насочено към тъй наречените висши политически прослойки? Сякаш май да. Защото това е единственият начин да се спазва волята на Онзи, Който ни е създал по Свой образ и подобие и да се пребори кошмарът на корупцията и алчността за власт и пари и купилата нещастия, които те водят след себе си. А ще има ли кой да го чуе? Дано! Дано не е отправено към глухи и спящи хора, унесени в собственения си егоизъм и политическо и хуманно късогледство, въобразяващи си, че техните безчинства ще останат безнаказани, защото всичко се ку-

пува с пари...

Посланието е отправено и... Ще се върна назад във времето към апела на големия предшественик на настоящия папа - Йоан-Павел II, който каза, че светът е като две стаи, разделени от една врата: в една стая хората гинат от глад и мизерия, а в другата царуват охолството и красивият живот и докато тази врата не се отвори и не се въздари някакъв баланс, нищо добро не може да очаква човечеството и този свят.

От друга страна, се връщам в мислите си към думите на Дева Мария, казани на света Бернадета при едно от явяванията в Лурд: „Не ви обещавам щастие на този свят, а на другия“ - това е и нашата надежда, надеждата на всички християни по света! И да имаме повече пастири като папа Берголио между нас.

Маргарита ВАСИЛЕВА

10

ИСТИНА
VERITAS

Брой 8 (1477)
август 2013 г.

Не нося злато, ни сребро, нося Исус Христос

От стр. 7

Калейдоскоп

„Също като Теб, о, Майко, аз приемам моята мисия.

В твоите ръце поверявам живота си.

И нека ти - майката, и аз - синът, да тръгнем заедно по пътя, да вярваме заедно, да се борим заедно, да побеждаваме заедно, така, както винаги вървяхте ти и твоят Син.“

Из молитва на папата в светилището Апаресида

Светият отец посети и болницата „Свети Франциск от Асизи на Провидението“ за нарко- и алкохолнозависими. Той говори срещу либерализацията на употребата на наркотици. Посочи, че наркотрафикът поражда насилие и болка и взема жертви - така намекна за 70 000 убити през последните шест години в нарковойната в Мексико и за още десетки хиляди, загинали във войната на дрогата в Колумбия, Централна Америка и дори в Рио де Жанейро.

Папата изповяда трима младежи и две девойки, участници в СМС, и така последва примера от Мадрид на Бенедикт XVI.

Светият отец се срещна и с петима млади затворници, което не бива да се приема като изненада, имайки предвид посещението му на Велики четвъртък на затворници в Рим.

„Имах желанието да почукам на всяка врата, да поискам чаша студена вода, да изпия едно кафе, да говоря с приятели и да се вслушам в сърцето на всеки един: родители, деца и възрастни... Но Бразилия е толкова голяма и не е възможно да се почука на всяка врата. Ето защо пожелах да дойда тук, да посетя вашата общност, която днес представлява всички райони на Бразилия.“ С тези думи папа Франциск се обърна към жителите на бедната бразилска фавела „Варжиня“, намираща се в покрайнините на Рио де Жанейро. Приет сърдечно и топло от нейните жители въпреки студения и дъждовен ден, папата обиколи фавелата, прегръщайки стотици нейни жители и деца. Той се спря и в параклиса на квартала „Свети Йероним Блажени“, покровител на сираците и изоставените младежи, където след кратка молитва благослови новия олтар и дари потир. След това сред радостта и песните на жителите посети едно семейство и се отправи към спортното игрище, за да се срещне с цялата общност на фавелата.

„Не се обезкуражавайте, никога не губете вярата, не позволявайте да угасне във вас надеждата. Реалността може да се промени, човек може да се промени. Бъдете първи носители на доброто, не привиквайте към злото, а го побеждавайте с доброто.“

Говорителят на Ватикан отец Ломбарди резюмира посещението на папа Франциск във фавелата Варжиня, предизвикала много коментари: „Искам да отбележа две неща. Първото е, че по време на визитата му в параклиса той наистина бе много развълнуван и очите му бяха насъл-

зени. Другото засяга посещението му в едно семейство от фавелата - стаята бе широка четири и дълга пет метра в една много малка къща, а вътре бяха поне 20 души. И там бе много развълнуван. Един от най-хубавите моменти бе, когато взе в обятията си присъстващите деца и ги благослови едно по едно, а след това всички измолиха Отче наш и Радвай се... Беше много вълнуващо.“

Плажът Копакабана бе сцена на Кръстния път. Тринадесет от кръстните спирания бяха разположени на 900 метра по протежение на крайбрежната Виале Атлантико, а четиринадесетата се намираще на централния подиум, където бе папата. Наблизо бе разположена и група от инвалиди на колички. В края на Кръстния път се събраха един милион младежи, за да чакат кръста и да бъдат близо до Светия отец. Темите на спиранията се отнасяха пряко към живота на младите хора: мисионерство, обръщане, общност, самотни млади майки, семинаристи, религията в защита на живота, съпрузи, страдащи жени, студенти, социални мрежи, затворени младежи и пастирската работа в затворите, смъртоносни болести, детска и младежка смъртност... Папата припомни, че „Христос със Своя кръст върви по нашите улици, за да се натовари с нашите страдове, нашите проблеми, нашите страдания, особено с най-тежките...“ Той припомни също, че първото име на Бразилия е било Земя на Светия кръст. Той посочи, че никой не може да

се докосне до Кръста, без да остави на Него нещо свое, но също и без да получи някакъв отпечатък от Кръста за своя живот. И попита младите те какво са оставили на Кръста и какво им е дал на тях Кръстът...
❖❖❖

Времето по време на апостолическото пътуване в Бразилия бе хладно и дъждовно. Това принуди организаторите да променят предварителните си планове и така бе решено: молитвеното бдение и заключителната литургия на СМС да се проведат на плажа Копакабана, а не на специално подготвената за това площадка в западната периферия на града Гуаратиба. Равнинната зона, специално подготвена за посрещането на папата, бе наводнена и превърната в мочурище. Това създаде доста проблеми, тъй като там бяха подготвени повече от 4500 химически тоалетни, 32 места за отход, бяха поставени 600 мивки и 500 чешми, 177 резервоара, които да гарантират раздаването на вода, пречиствателна система, бе организиран транспорт за поклонниците и паркинги за хилядите пристигнали автобуси.

„Какво трябва да направим?“, риторично запита папата младежите на Копакабана. „Рецептата“ е следната: „Vota fe“ или „сложи вяра“ и животът ти ще придобие нов вкус и ще има нов ком-

11 ИСТИНА
VERITAS
Брой 8 (1477)
август 2013 г.

пас; сложи надежда и всеки от твоите дни ще бъде озарен, а хоризонта - светъл; сложи любов и твоето съществуване ще бъде изградено върху скала, а твоят път ще бъде радостен, защото по него ще срещнеш много приятели“.

„Разбира се, притежаването на пари и власт дават моментно оглянение и илюзията за щастие, но в крайна сметка те ни притежават и ни тласкат да имаме все повече и никога да не бъдем заситени.“

От многото срещи на Светия отец в Рио изпъква една със своята драматична история на вяра и мъжество. Излизайки от катедралата „Сан Себастиан“ в града, където бе отслужена литургия с всички епископи на СМС, той се срещна с брачна двойка, която го запозна със своята малка дъщеричка. Родило се без мозък, момиченцето е все още живо, въпреки че такъв тип патологии бързо водят до смърт. Макар че местните закони позволяват в такива случаи пристъпването към аборт, родителите на детенцето решили да запазят бременността. Техният избор до такава степен потресе папа Франциск, че той реши да ги покани по време на жертвоприношението на заключителната литургия на „Копакабана“ за

тяхното свидетелство в полза на живота.

„Не се страхувайте, идете и служете“ с мисълта, че „да разнасяш Евангелието означава да носиш силата на Бог за изкореняване и премахване на злото и насилието; за разрушаване стените на егоизма, нетолерантността и омразата и за изграждането на един нов свят. Христос разчита на вас! Църквата разчита на вас! Папата разчита на вас!“ Този бе мандатът, който папа Франциск повери на младежите на заключителната литургия.

„Не се страхувайте, защото Христос ни предхожда и ни води. Няма да ни остави сами и ще ни придружава заедно с цялата Църква. Христос не е приканил апостолите да живеят сами, а да сформират общност.“ Затова Светият отец прикани свещениците да придружават младите, за да не се чувстват сами.

„Скъпи младежи, довиждане до следващата Световна младежка среща през 2016 г. в Краков, Полша. Нека чрез небесното застъпничество на Дева Мария изпросим светлината на Свети Дух по пътя на този нов етап от радостното честване на вярата и Христовата любов.“

По материали на Радио Ватикан, www.catholic-news.bg и други информационни източници

Раздел втори Седемте тайнства на Църквата Глава трета

Тайнствата в служба на общността Член 6

Тайнството Свещенство

VII. Въздействията на тайнството Свещенство

Незаличимият характер

1582 Както в случаите на Кръщението и Миропомазването, това участие във функциите на Христос се дава един път завинаги. Тайнството Свещенство предава също така един незаличим духовен характер, който не може да бъде повтарян, нито пък да се дава временно (Вж. CONCILIIUM TRIDENTINUM, Sess. 23a, Doctrina de sacramento Ordinis, c. 4: DS 1767; CONCILIIUM VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 21: AAS 57 (1965) 25; Ibid., 28: AAS 57 (1965) 34; Ibid., 29: AAS 57 (1965) 36; ID., Decr. Presbyterorum ordinis. 2: 58 (1966) 992).

1583 Безспорно едно законно ръкоположено лице по сериозни причини може да бъде освободено от задължения и функции, свързани с ръкополагането, или дори да му бъде забранено да ги упражнява (CIC canones 290-293. 1336, § 1, 3 et 5. 1338, § 2), но то повече не може да стане мирянин в тесния смисъл на думата (Вж. CONCILIIUM TRIDENTINUM, Sess. 23a, Canones de sacramento Ordinis, canon 4: DS 1774), защото отпечатаният характер при ръкополагането остава завинаги. Званието и мисията, получени в деня на ръкополагането, го бележат завинаги.

1584 Тъй като Христос в крайна сметка е Този, Който докарва и извършва спасението посредством ръкоположения служител, дори той да е недостоеен, това не може да попречи на Христос да действа (Вж. CONCILIIUM TRIDENTINUM, Sess. 7a, Canones de sacramentis in genere, canon 12: AЯ 1612; CONCILIIUM CONSTANTIENSE, Errores Iohannis Wyclif, 4: DS 1154). Свети Августин го утвърждава достатъчно ясно:

„Ако някой служител се възгордее, той трябва да се постави наравно с дявола. Но дарът на Христос не се осквернява от това; всичко, което произтича чрез такъв свещеник, запазва своята чистота; това, което преминава през него, остава бистро и достига до плодородна почва... Силата на тайнството е подобна на светлината: тези, които трябва да бъдат осветени, я получават в нейната чистота, макар да преминава през измърсено същество, тя не се осквернява“ (SANCTUS AUGUSTINUS, In Iohannis evangelium tractatus 5, 15: CCL 36, 50 (PL 35, 1422)).

Благодатта на Светия Дух

1585 Благодатта на Светия Дух, присъща на това тайнство, се състои в уподобяване на Христос - Свещеник, Учител и Пастир, на когото назначеният е определен за служител.

1586 За епископа преди всичко това е благодат на силата („Твоят Дух, Който направлява и води“, молитва за посвещение на епископа в Латинския обред) (Pontificale Romanum. De Ordinatione Episcopi, presbyterorum et diaconorum, De Ordinatione Episcopi. Prex ordinationis, 47, editio typica altera (Typis Polyglottis Vaticanis 1990) p. 24); благодат да води и да защитава със сила и разум своята Църква като баща и пастир, с безкористна любов към всички и най-вече към бедните, болните и нуждаещите се (CONCILIIUM VATICANUM II, Decr. Christus Dominus, 13: AAS 58 (1966) 678-679; Ibid., 16: AAS 58 (1966) 680-681). Тази благодат го подбужда да проповядва Евангелието на всички, да бъде пример за своето стадо, да го предвожда по пътя на освещаването, като се отъждествява в Евхаристията с Христос - Свещеник и Жертва, без да се страхува да даде своя живот за паството си:

„Отче, Който познаваш сърцата, дари на Твоя служител, когото Ти избра за епископ, да пасе Твоето свето стадо и да упражнява безукорно и в Твоя чест върховното свещенство, като Ти служи ден и нощ; нека той неуморно да измолва Твоята милост и да поднася даровете на Твоята Света Църква; да притежава по силата на духа властта на върховното първосвещенство да прощава греховете съгласно Твоята заповед, да разпределя задълженията според Твоята воля и да разтрогва всякаква връзка по силата на властта, която Ти даде на Твоите апостоли; нека Ти бъде благоугоден със своята кротост и чисто сърце, като Ти поднася благоухаен аромат чрез Твоя Син Исус Христос...“ (SANCTUS HIPPOLYTUS ROMANUS, Traditio apostolica, 3: ed. V. BOTTE (Münster i.W. 1989) p. 8-10).

1587 Духовният дар, който се дарява при свещеническото ръкополагане, е изразен чрез тази молитва, характерна за византийския обред. Владиката, като възлага ръцете си, между другото казва: „Господи, изпълни с дара на Светия Дух този, когото Ти благоволи да издигнеш в свещенически чин, за да бъде достоен да стои безукорно пред Твоя олтар и да проповядва Евангелието на Твоето Царство, да изпълнява службата на Твоето Слово на Истината, да Ти поднася дарове и духовни жертви, да обновява Твоя народ чрез банята на възраждането; по такъв начин той сам да посрещне нашия велик Бог и Спасител Исус Христос, Твоя единствен Син, в деня на Неговото второ пришествие и да получи от безкрайната Ти благост наградата за вярно изпълнение на своя чин“ (Liturgia Byzantina. 2 oratio chirotoniae presbyteralis: Εὐχολόγιον τὸ μέγαν (Roma 1873) p. 136).

Из „Катехизис на Католическата църква“

Lumen fidei („Светлината на вярата“) - първата енциклика на папа Франциск

Първата енциклика на папа Франциск вече е факт и е публикувана на основните езици в сайта на Светия престол. Всъщност документът е дело на двама папи - на почетния Бенедикт XVI и на настоящия Франциск. Самият папа Франциск казва, че Бенедикт XVI почти е бил приключил с енцикликата, когато е взел решението да се оттегли.

Публикуването на първата енциклика на Светия отец с темата за вярата в светлината на Годината на вярата е едно от най-важните събития в живота на Църквата за тази година. Вярата като светлина, която осветява пътя на християнина - това е основната нишка в размишленията на Франциск и Бенедикт. Енцикликата се състои от предговор и четири глави и е с общ обем 82 страници (сравни италианското издание). Публикуваме собствен превод на първия параграф от предговора на енцикликата, без да претендираме за изключителна точ-

ност или изчерпателност на превода, с надеждата, че много християни и в България ще проявят интерес към този толкова важен текст за тяхната вяра в Спасителя Христос.

„1. Светлината на вярата: с този израз традицията на Църквата посочва големия дар, донесен от Исус, който Евангелието от Йоан ни представя така: „Аз, светлина, дойдох в света, щото всякий вярващ в Мене да не остане в тъмнината“ (Йн. 12, 46). Също и свети Павел се изразява по подобен начин: „Бог, Който някога заповяда да изгрее светлина от тъмнината, Той Същият озари сърцата ни, за да бъде светло познанието на славата Божия, проявена в лицето на Исуса Христа“ (2 Кор. 4, 6). В езическия свят, гладен за светлина, се развил култът към бог Слънце, Sol invictus, призоваван при неговия изгрев. Също така, щом слънцето се раждало отново всеки ден, започнало да става ясно, че то би-

ло неспособно да разпръсне светлината си над цялото съществуване на човека. Слънцето всъщност не осветява цялата реалност, неговият лъч е неспособен да достигне до сянката на смъртта - там, където човешкото око се затваря за неговата светлина. „Поради вярата в слънцето - казва свети Юстин мъченик - никога не се е виждало някой да е готов да умре.“ Убедени във великия хоризонт, който вярата им отваряла, християните припознали Христос за истинското слънце, „чиито лъчи дават живота“. На Марта, която плаче заради смъртта на брат си Лазар, Исус казва: „Не казах ли ти, че ако повярваш, ще видиш славата Божия?“ (Йн. 11, 40). Който вярва, вижда - вижда с една светлина, която осветява посоката на пътя, защото идва при нас от Възкръсналия Христос, утринна звезда, която не залязва...“

Превод: www.catholic-news.bg

Блажените Йоан XXIII и Йоан-Павел II скоро ще бъдат обявени за светци

Двамата блажени папи Йоан XXIII (1958-1963) и Йоан-Павел II (1978-2005) скоро ще бъдат канонизирани.

Папа Франциск под-

писа декрет и обяви свикването на консистория, която ще вземе заключителното решение по случаите. Това съобщени в началото на юли директорът на ватиканската пресслужба отец Федерико Ломбарди.

Както съобщава „Rome Reports“, второто чудо, станало по застъпничеството на блажения папа поляк, е излекуването на костариканка, страдаща от аневризъм на мозъка. За канонизацията на Йоан XXIII е признато за достатъчно чудото, довело до неговото провъзгласяване за блажен.

По www.catholic-news.bg

Конференцията на Европейските църкви с нова Конституция за единението на Църквата и мира по света

Със 160 гласа „за“, 7 „против“ и 7 въздържали се Конференцията на Европейските църкви (КЕК) одобри своята нова конституция, с която поема ангажимента „да помага по нов начин на европейските Църкви да споделят своя духовен живот, да укрепват свидетелството и общата дейност и да насърчават единението на Църквата и мира по света“. Решението бе взето на XIV асамблея, проведена от 2 до 7 юли в Будапеща на тема „А сега какво да очакваме?“. Новата конституция пред-

вижда и преместването на секретариата на КЕК от Женева в Брюксел. Преместването на офисите на конференцията, които от 1959 г. са в Женева заедно със Световния съвет на Църквите, ще се осъществи постепенно през следващите 2-3 години. Другата промяна, предвидена в конституцията, се отнася до централния комитет от 40 членове, който ще се превърне в „управляващ борд“ от 20 души, докато комисиите ще бъдат реструктурирани в „една по-обединена система“. Комюникетото изразява също „недоумението на някои от участниците - представители на младежки организации, на жени и други икуменически асоциации“, от премахването на техния статус на Църкви - членове, и преименуването им в „партньорски организации“.

12 ИСТИНА VERITAS
Брой 8 (1477)
август 2013 г.

Рио 2013 в цифри

От стр. 7

Христов ученик“ и „Бъдете мисионери. Идете.“
✓ На литургията на плажа Копакана са участвали 3 милиона поклонници, а 2 милиона са останали през нощта на плажа след молитвено бдение в събота вечерта. В заключителната литургия заедно с папата са съслужили 1500 епископи и 15 хиляди свещеници. Присъствали са и президентите на Бразилия, Аржентина, Боливия и Суринам.

Б.р. Данните не са окончателни.

Светият отец за енцикликата Lumen fidei

След края на неделната молитва „Ангел Господен“ на 7 юли 2013 г. папата направи кратък коментар на публикуваната преди два дни негова първа енциклика. Предлагаме ви превод на казаното от Светия отец.

„Скъпи братя и сестри, Както знаете, преди два дни бе публикувана енцикликата, посветена на вярата, озаглавена Lumen fidei - „Светлината на вярата“. Папа Бенедикт XVI започна тази енциклика във връзка с Годината на вярата - след енциликите за любовта и за надеждата. Аз приех то-

зи прекрасен труд и го довърших. Предлагам го с радост на целия Божи Народ: всички ние, особено днес, се нуждаем от това да се върнем към същността на християнската вяра, да я задълбочаваме и с нея да посрещаме актуалните проблеми. Но аз мисля, че тази енциклика в крайна сметка в някои части може да бъде полезна и на тези, които търсят Бог и смисъл на живота. Поставям я в ръцете на Мария - свършен образ на вярата, та този документ да може да донесе онези плодове, които са желани от Господ...“

По www.catholic-news.bg

Частича от Светия кръст пристига в Ниш

В сръбския град се честват 1700 години от Миланския едикт

Около 40 хиляди поклонници се очаква да присъстват на тържествената литургия на 21 септември в сръбския град Ниш, с която ще се отбележат 1700 години от подписването на Миланския едикт. През 313 г. с този документ се разрешава официалното изповядване на християнството в рамките на Римската империя и спират гоненията срещу повярвалите в Христос. Земите на Балканите са попадали в територията на империята, а неин владетел по това време е Константин Велики, роден в град Наисус, т.е. днешния град Ниш. Именно затова там ще бъдат официалните чествания, чиято кулминация е литургията. Тя ще бъде водена от кардинала на Милано Анджело Скола като официален представител на Светия престол, заедно с кардиналите на Загреб Йосип Бозанич и на Сараево Винко Пулич, с католически епископи от Хърватия, Босна и Херцеговина, Словения, Македония, Косово, Сърбия, Румъния и България.

Енорийският свещеник в Ниш отец Нико Йосич каза, че тържествената меса ще бъде на стадион „Чаир“, който побира близо 40 хиляди души. Францисканецът минорит от

Босна и Херцеговина, който служи от 2007 г. като енорист в сръбския град, уточни, че поклонниците ще пристигнат в Ниш с автобуси от своите епархии, така че е от съществено значение мястото, на което ще се служи литургията, защото е необходимо да разполага с паркинг, вода, тоалетни и други подобни... Преди службата поклонниците първо ще посетят енорийската черква „Въздвижение на Светия кръст“, където ще могат да се поклонят и да целунат частица от Светия кръст, на който е било Исусовото тяло, а след това ще продължат с шествие, молейки Кръстния път към стадиона.

Частичата от Кръста Господен трябва да пристигне в Ниш до 14 септември, когато е патронният празник на храма. Мощите ще бъдат вградени в новия олтар, който се изгражда в черквата, която пък изцяло се ремонтира.

„Мощи от Светия кръст притежава Миланският диоцез и заради юбилея частица от тях

ще бъде подарена на Нишката енория. Ето защо ние планираме след честванията през септември черквата ни да стане място за поклонение на вярващите. Константин Велики няма статут на светец в Католическата църква, а се почита само като благодетел, но за сметка на това пък майка му Елена е светица в католическия календар. Смята се, че именно тя е намерила Кръста на Голгота, на който е бил разпънат Исус.“ Това обясни отец Нико Йосич, който с нетърпение чака да домакинства на толкова много вярващи християни. По думите му се очаква и немалка част православни християни да се включи в честванията на 1700 години свободно изповядване на християнството по нашите земи.

Иван КЪРЧЕВ